

Η Λίτα εγάνωσεν τα πουλούλα

Πρόσωπα

Λίτα - Προξενήτρα

Γιωρίκας - Υποψήφιος γαμπρός

Παρέσα - Υποψήφια νύφη

Παλάσα - Μητέρα της Παρέσας

Κερεκή - Συγχωριανή

Λεμόνα - Συγχωριανή

Γιαγκούλης - Αντίζηλος

Μούχος - Αντίζηλος

Κώστης - Πατέρας του Γιακούλη

Κάλη - Μητέρα του Γιακούλη

Συμέλα - Μητέρα του Γιωρίκα

Στόφορος - Θεός της Παρέσας

Η Λίτα είναι μία χαρισματική προξενήτρα που όλα της τα προξενιά βγαίνουν σε καλό. Τώρα όμως πρέπει να αντιμετωπίσει μία δύσκολη πρόκληση, καθώς ο γαμπρός, ο Γιωρίκας όχι μόνο είναι δύσκολη περίπτωση αλλά έχει και πολλούς αντίζηλους. Η Λίτα καλείται να καταφέρει να πείσει τη νύφη αλλά και τη μητέρα της, - καθώς εξελίσσονται διάφορα περιστατικά - για να φέρει εις πέρας το σχεδόν αδύνατο αυτό προξενιό.

ΠΡΑΞΗ Α

Σκηηνικό

(Στο σπίτι της Λίτας -προξενήτρας-. Ένα καθημερινό δωμάτιο σπιτιού σε μικρό χωριό. Με το άνοιγμα της αυλαίας ασχολείται με γνέσιμο. Κρατάει στο χέρι της μια ρόκα με μαλλί και γνέθει).

- ΛΙΤΑ Όλεν την νύχταν ενούνιζα κι ακόμαν νουνίζω. Το σκυλοκουτάβον έποικε με κ' εχάσα τον ύπνο μ'. Όσον ετριβιλίγα και σο κρεβάτ' έναν εγέντον. Ντο θα ιτουρεύω και λέγ' ατο να παίρω τ' αχούλα θε; (Ενώ γνέθει, κόβεται το μαλλί και τότε λέει) Ανάθεμα κι αβούτο, όλεν κόπεται. Γιάμ' 'κι θα πάει καλά η δουλεία; Όσον τώρα αϊνα δουλείας πολλά έργα σο κιφάλλ'. Εκείνα, την ορθίαν να λέγω, ολίγον πολλά εταιριάζαν. Αβούτο, άμον εγώ πα 'κ' ελέπ' ατο εύλογον.
- Ντο να ευτά(γ)ω και πως να ευτά(γ)ω, εγώ πα 'κ' εξέρω. Το κορίτσ' έμορφον κι άμον άγγελος, σεφίλ'κον και νοικοιούρκον. Στόμαν έχ' και λαλίαν 'κ' έχ'. Άμα άμον τον Γιωρίαν πα παιδίν 'κ' ευρίεται σο χωρίον. Για δουλείαν μη λες ατον, αρρωσταίν'. Όντες ρούζ' και κοιμάται, άλλο 'κι θέλ' να σ'κούται, τ' αφορισμένον το υπνοσάκουλον, όντες ελέπ' το ρακίν, ε... ατότε χαντιλάγγουν τ' ομμάτᾱ τ'. Γιάμ' 'κι θα καλοπεράζ' τη χέρας τ' άχαρον κ' ύστερα θα καταράται με; Άμα πώς 'κι οκνείς, εγώ ας παίρω την μοζίκιαν ντο έταξε με ο Γιωρίας και ντ' έχασες. Αν θελτς ας καλοπεράζ' κι αν θελτς ας κακοπεράζ'. Για τ' εκείνεν πα εγώ 'κι θα νουνίζω; Εκείνε ας τερεί κι ανοί' τ' ομμάτᾱ τ'ς. Εγώ πα η καημέντσα μετ' αϊνα ζω, με τα προξενίας. Άμα τη τσουνας το κουτάβ' γιατί 'κ' εφάνθεν ακόμαν; Εγέντον δύο ώρας ας εμέντζ' ατο να έρται. Έσπασεν η χολή μ' όσον ενέμ'να ατο και όσον ετέρεσα τα στράτας. Για ας τερώ μίαν κι άλλο (κοιτάζει από το παράθυρο) Τ' αφορισμένον πουδέν 'κι φαίνεται. Γιάμ' 'κι θα έρται και θ' απομένω με το πουντᾱρ'; (Σταματάει το γνέσιμο και το ρίχνει στη σιέψη. Κάνει χειρονομίες σαν να απορεί που δεν ήρθε η Παρέσα, όταν ξαφνικά χτυπάει η πόρτα. Τινάζεται από τη χαρά της και δεν ξέρει πως να την ειδηλώσει)
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Χτυπάει την πόρτα)
- ΛΙΤΑ (Στους θεατές) Έρθεν το πουλί μ', έρθεν η μοζίκα, έρθεν και η καρδιά μ' σον τόπον ατ'ς. Απάν' σα τσιλίδᾱ εκάθουμ'νε.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Ξαναχτυπάει την πόρτα)
- ΛΙΤΑ Τ' αρ' έλα απέσ', αφορισμέντσα, κανείται ντ' ευτράντσεσ με.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Ξαναχτυπάει την πόρτα)
- ΛΙΤΑ Αβούτε 'κ' έχ' νιάτᾱ να έρται απέσ', φαίνεται εντρέπεται. Για ας πάω εγώ παίρ' ατεν ας σο χέρ' και φέρ' ατεν απέσ'. (Μόλις ανοίγει τη πόρτα και βλέπει πως είναι ο Γιωρίας, γίνεται έξω φρενών. Του γυρίζει τις πλάτες και απευθύνεται στους θεατές) Όι ανάθεμα τον, αϊκον ώραν ντο θέλ' αδακέσ' τη θεού τ' αρναδευτέρ'; Εγώ πα εθάρεσα η Παρέσα έν'.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Μπαίνοντας δειλά δειλά απευθύνει χαιρετισμό στη Λίτα) Υας και χαιρετίας, θεία Λίτα.
- ΛΙΤΑ Κ' εσέν και τα χαιρετίας-ι-σ', χάθ' απαδαπέσ' αγλήγορα.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Τα χρειάστηκε από τη συμπεριφορά της Λίτας. Άλλαξε δέκα χρώματα. Τρέμουν τα πόδια του και μπερδεύεται η γλώσα του.) Ντο, ντο, ντο έπαθες, Θεί.,θεί...θεία Λί.,Λί...Λίτα.

ΛΙΤΑ Ντο εθέλνες να επάθανα, αφορισμένε λότσο;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Γιατί, θεί., θεί...θεία Λίτα, άμον άμον ντο είδες με, εσύπωσαν τα κατσία σ';

ΛΙΤΑ Ση γούλα σ' 'κ' έρουξεν, αφορισμένε τοσπαγά.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Πολλά τάροσα καλατσεύς με, θα φέγω (Κάνει πως φεύγει).

ΛΙΤΑ (Τρέχει και τον πιάνει) Έλα αδά, πού θα πας; (Στους θεατές) Θα χάνω τη μοζιαν.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Άφ'ς με, θεία Λίτα, κι ας δαβαίνω πλαν.

ΛΙΤΑ Έλα πουλόπο μ', πού θα πας; (Γελάει)

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Αραέτσ', ευλογημέντσα, ας γελά το κατσί σ'.

ΛΙΤΑ Ποίος έκουξε σε, ποίος είπε σε να έρχεσαι αδακέσ';

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Κια έρθα να ερωτώ ντο εγέντον με την Παρέσαν.

ΛΙΤΑ (Θυμωμένα) Ντο εθέλνες να εγίνουσον;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Λοξοκοιτάζοντας τη Λίτα λέει στους θεατές) Αβούτε ξαν επουρούδωσεν, φαίνεται η δουλεία 'κι πάει καλά.

ΛΙΤΑ (Θυμωμένα) Αφορισμένε τσιχρίτο, ντο λες απέσ' σο στόμα σ';

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Με τη Παρέσαν ντο εγέντον;

ΛΙΤΑ Ανάθεμα κ' εσέν κ' εκείνεν τη ζεπίραν.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Στους θεατές) Ντο παθάν', σίτα στέκ', αβούτε η φαρμακόχχειλος κι αμάν έρταν ευρήκ'ν ατεν τ' αιί(γ)ίδα 'τ'ς; (Στη Λίτα) Ντο εξέρτς, εσύ η γαρή, και σίτα στέκ'ς, τιτσώντς και λιβώντς;

ΛΙΤΑ Τσούρα το, αφορισμένε κακάτσο, να μη δίγω σε έναν μετ' αβούτο την τρεσήν και σκίζω το κιφάλι σ'.

Ατόσον γολάγια έεις τ' αϊνα τα δουλείας; Γιάμ' εθαρείς θα παίρουμ' μουχτερόν απέσ' σο σακίν;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Και ντο είπα κ' επέρες με κ' εστάθες;

ΛΙΤΑ (Παίρνει μυρωδιά) Νέπαι αφορισμένε, ξαν έπες ρακίν; Κ' εγώ λέγω απόθεν έρται η μυρωδιά.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ατόσον (δείχνει με το δάχτυλο) θεία Λίτα, ατοσίττικον, όσον το πατεί η κάτα.

ΛΙΤΑ Όσον το πατεί η κάτα ή όσον το πατεί ο άρκον;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Η κάτα, θεία Λίτα, η κάτα.

ΛΙΤΑ Εμείς ντο είπαμε, αφορισμένε μαλεζά;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Είπαμε, θεία Λίτα, άμα ντο να ευτάμε, το ευλογημένον 'κι κόπεται σο μίαν.

ΛΙΤΑ Εσύ, όπως φαίνεται, δύο γενέας 'κι 'νεσαι. Για τ' από καλά θα ευτάμε να κάθουμεσ σ' ωβά μουν και ν' αφήνουμ' ήσυχον τη χώρας το κορίτσ'.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θεία Λίτα, πολλά τυραννίεις με, ας πάω δαβαίνω

ΛΙΤΑ Δέβα χάθ', αφορισμένε Γιαχουτή, τίναν φοβερίεις. Θα φέγω, θα φέγω, ας πάω δαβαίνω πλαν. Δέβα όπου θελτς και άφ'ς με ήσυχον.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Γιατί καλατσευς με, αέτσ' σάρτα, θεία Λίτα, ντο εποίικα;

ΛΙΤΑ Εξέρτς ντο λέγω, Γιώρικα;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ξαν ντο εντώκεν σο νους; Για πέει με κι ας ακούω.

ΛΙΤΑ Ας αφήνουμ' την Παρέσαν κι ας ευτάμε την δουλείαν με την Πελαγίαν, κορτσόπον πολλά έμορφον,

ψεμένον σην δουλείαν. Εκείνε έν' σ' εσέν κιοράν.

- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Γιαμ' σα τελευταία θα λες με, ας ευτάμ' ατο με την Μυροφόραν τη Ψευτοθόδωρονος;
- ΛΙΤΑ Γιατί η Μυροφόρα κάθεν καινά κορίτσ' έν'; Τεά εκείνε επέρε σε κ' εσύ 'κ' εθέλεσες.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Άφ'ς την Μυροφόραν, άφ'ς και την Πελαγίαν, μετ' εκείντς δουλείαν 'κ' έχω.
- ΛΙΤΑ Και την Πελαγίαν γιατί 'κι θελτς;
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Εκείνε ως το βράδον πόρτας κρούει.
- ΛΙΤΑ Μη κατηγορείς τη χώρας το κορίτσ', πολλά καλόν έν'.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Πολλά καλόν έν', άμα 'κ' ερέγκουμ' ατεν, 'κι βράζ' σην ψη μ'. Κι άμον το έμαθα, εκείνε αγαπά τον Στοφόρον τ' Αλεξίνας. Εκείνος πα πολλά αγαπά τεν και πολλά ζαντίας ευτάει αποπίσ' ατ'ς. Άμον πολλά είπα, ας πάω, ας πάω δαβαίνω.
- ΛΙΤΑ Αχάτοχα ξαν, ας πάω, ας πάω δαβαίνω. Άλλο δεν 'κ' εξέρ' να λέει αβούτος ο παιδάς.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θεία Λίτα, μη 'ίνουμαι βάρος.
- ΛΙΤΑ Νέπαι, κάθια, ντο βάρος θα 'ίνεσαι;
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Αβούτε άσκειμα επίασεν σην γιαχά μ', να φέγω πα 'κι αφήν' με. Άτζαπαν ντο έχ' σον νουν ατ'ς;
- ΛΙΤΑ (Στους θεατές) Παλάλα είμαι να χάνω την μοζικιαν;
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Γιατί 'κι λες με ντο εγέντον με την Παρέσαν;
- ΛΙΤΑ Τα πράματα με την Παρέσαν είναι δύσκολα.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Γιατί, θεία Λίτα;
- ΛΙΤΑ Γιατί 'κ' ευτάς όσα είπαμε;
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ντο είπαμε, θεία Λίτα, και 'κ' ευτάγ' ατα;
- ΛΙΤΑ Είπαμε ν' αφήντς τα άσκειμα τα χασιάτξ σ' κ' εσύ επεκέσ' 'κ' ερχέσαι
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Εγώ, θεία Λίτα, ευτά(γ)ω όλξ όσα είπαμε.
- ΛΙΤΑ Φαίνεσαι, φαίνεσαι.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Σο καφνεϊόν 'κι πάγω και το ρακίν σο στόμα μ' 'κι κρούω. Οσήμερον μαναχόν έσυρεν ατο η ψη μ'. Αν έξερα πως θα εποίνες με απόσα ταζούρα, σο στόμα μ' 'κι θα εβάλνα το.
- ΛΙΤΑ Αέτσ' είναι, όπως λες ατα;
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Όπως λέγ' ατα είναι. Κι ατώρα πέει με ντο εγέντον με την Παρέσαν;
- ΛΙΤΑ Αχά ξαν, η Παρέσα και η Παρέσα, έλα και μη χολοσπάντς.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Πώς να ευτά(γ)ω, θεία Λίτα, η Παρέσα έβρασεν σην ψη μ'.
- ΛΙΤΑ Γιώρικια πουλί μ', μουσικάρ' 'κι θα παίρουμε. Το μουσικάρ' πα σίτξ έν' μουσικάρ', όντες θα παιρτς ατο, θα τερείς τα δόντξ θες
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Εσύ, αέτσ' όπως λες, θεία Λίτα, όντες θα δίγω σε την μοζικιαν, θα τερείς και τα δόντξ θες;
- ΛΙΤΑ Τρανόν χολοσπασίαν είσαι εσύ ο παιδάς, όλεν αγνά και θαυμαστά καλατσεύς
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Τ' εμά όλξ αγνά και θαυμαστά είναι, 'κι ηζέρω πώς πρέπ' να καλατσεύω.
- ΛΙΤΑ Νέπαι, εξέρτς σίναν κιαν εξαμώθες;
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Σίναν κιαν εξαμώθα, θεία Λίτα;

- ΛΙΤΑ Σο τσιπ έμορφον κορίτσ' τη χωρί' εμουν.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Σωστά λες, άμα εγώ πα 'κι είμαι κάθεν καικά. Κ' επεικεί εγώ έχω απόσον βιον κ' εκείνε έν' εφτωχέσσα.
- ΛΙΤΑ Λέτσ' αν έν' έλα ας διγουμε σε την Μυροφόραν. Τ' εκείνες πα τα κυρούκα ολίγον βιον 'κ' έχ'νε.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Εσύ ξαν την Μυροφόραν. Καλέσσα αν έν', δος ατεν τον ανεψός τον Χάμπον.
- ΛΙΤΑ Ας θεέλ'νεν κ' επαίρνεν ατον κ' εγώ ήξερα κ' εποίνα.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θεία Λίτα, αν 'ινεται κάτ' με την Παρέσαν καλά, αν 'κ' έν' εγώ κορίτσ' 'κι παίρω ας σο χωρίον εμουν. Όυτε την Πελα(γ)ίαν, ούτε τ' εσόν την Μυροφόραν. Η Παρέσα κι άλλο κανείς. Παρέσα λέγω και κά(γ)ουμαι.
- ΛΙΤΑ Αν 'κι θελτσ κορίτσ' ας σο χωρίον εμούν, έλα ας διγουμε σε την Φωτεινήν ας σην Στρεζοβαν ή την Λεμόναν ας σην Σέσλοβαν. Τα δύο πα καλά κορίτσα είν' και προκομμένα.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Αν είναι καλά και προκομμένα δος ατα σον ανεψός.
- ΛΙΤΑ Εσύ ντο έεις με τον ανεψό μ' και βίρα εκείνον ονοματίεις; Όντες έρται η ώρα τ' εκεινού, ατότε θα τερούμε ντο θα ευτάμε και για τ' εκείνον. Εσύ εσέν τέρεν ντο θα ευτάς.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Καλά μη τσάϊεις, 'κι είπα κ' έναν κακόν.
- ΛΙΤΑ Τα χρόνα σ' ντο επέρασαν χαπάρ' 'κ' έεις.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Πώς επέρασαν τα χρόνια μ'; Εγώ ντο είμαι ακομάν;
- ΛΙΤΑ Ατό ντο λέγω σε:
- Υπαντρέψον και γλύτωσον τη χώρας τα θειλέσα,
τα χρόνια σ' πα επέρασαν, άλλο μ'ευτάς μωρέσα (λειπτέσα).
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ατό θέλω να ευτά(γ)ω κ' εγώ.
- ΛΙΤΑ Θελτσ, άμα κανάν 'κι ερέχεσαι κ' εγώ εδείξα σε ατόσα κορίτσα.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ντο να ευτάμε, θεία Λίτα, 'κ' ερέχτα.
- ΛΙΤΑ Ενέσπαλα να λέγω σε πως έν' και η Κλωνάρα ας Αρμουτσή.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ατέ η Κλωνάρα πα ποίος έν';
- ΛΙΤΑ 'Κ' εξέρτσ την Κλωνάραν, τη Μαλεζά την θαγατέραν, εκείνεν π' εξέρ' ατεν όλεν η περιφέρεια;
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Γιάμ' λες με για τ' εκείνεν την ζωντοχέραν που τρέχ' σα πανοῦρα και χορεύ' άμον την λάλαν κι όλ' εκείνεν τερούν και γελούν;
- ΛΙΤΑ Σα πανοῦρα 'κ' εξέρω αν τρέχ', άμα βιον πολλά έχ'.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Άλλο ντο θ' ακούω ας εσέν, θα ευτάς με και παλαλούμαι.
- ΛΙΤΑ Έχ' και δύο μωρά και ξάι μη παλαλούσαι.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θα σ'κούμαι αν και κρούω κα, άλλο τιδέν 'κ' επέμ'νεν. Εγώ καλά είπα πως παίεις με τον πόνο μ'.
- ΛΙΤΑ Ο αφορισμένον κανάν 'κ' ερέχεται, Παρέσα λέει και κάεται.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θεία Λίτα, την Παρέσαν την Παρέσαν ας έν' και εφτωχέσσα, όχι την Πελα(γ)ίαν, όχι την Μυροφόραν, όχι την Κλωνάραν την λειπτέσαν.

ΛΙΤΑ Ο νους ι-σ' επέμ'νεν στην Παρέσαν.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θα ζαντώνω, εποίκε με κι άλλο 'κι κοιμούμαι. Καλά λένε η σεβντά ζαντών τον άνθρωπον.

ΛΙΤΑ Όλα καλά, Γιώρικια, άμα ξάι υπομονήν 'κ' έεις και πολλά αγληγορείς.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ντο υπομονήν λες με εσύ, εγώ αγληγορώ και πολλά αγληγορώ, άλλο υπομονήν 'κ' επορώ να ευτά(γ)ω. Είπα σε, εχάσα τον ύπνο μ', άλλο 'κι κοιμούμαι, όλεν την νύχταν τριβιλίγουμε σο κρεβάτ'.

ΛΙΤΑ Εσύ μαναχόν 'κι τριβιλίγεσαι, εγώ πα τριβιλίγουμε και νουνίζω ντο θα λέγ' ατεν να παίρω τ' αχούλα τ'ς.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Καλά ακόμαν 'κ' είδες ατεν;

ΛΙΤΑ 'Κ' έρθεν η αφορισμέντσα. Εγώ εκείνεν ενέμεινα, κι όντες είδα είσαι εσύ, έπιασαν εμε οι δαβόλ', για τ' από εποίκα σε ατόσα ταζούρα.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ατώρα εγροίκ'σα ντο 'ινεται. Και ντο θα λες ατεν, θεία Λίτα;

ΛΙΤΑ Και ντο 'κι θα λέγ' ατεν να γομώνω το κιφάλ'ν ατ'ς και να παίρω τ' αχούλα τ'ς. Ξίλα δύο θα κολλίζω και λέγ' ατεν. Θα λέγ' ατεν ο Γιωρίκας έν' αέτσ', ο Γιωρίκας έν' αλλέως, και άμον τον Γιωρίκιν βιον κανείς 'κ' έχ' και πολλά κι άλλα.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ατά ντο θα λες ατεν, θεία Λίτα, ψέματα 'κι είναι. Για πέει με, ποίος έχ' άμον εμέν βιον κι ατόσον καλά γουρεμένον οσπίτ';

ΛΙΤΑ Σ' από καικά σωστά λες, δεν 'κ' επορώ να λέγω.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Άλλο ντο θα λες, θεία Λίτα, να γομώντς το κιφάλ'ν ατ'ς;

ΛΙΤΑ Θελτς να λέγ' ατεν κι άλλα;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ναι, θεία Λίτα, πέει ατεν κι άλλα και γόμωσον καλά το κιφάλ'ν ατ'ς.

ΛΙΤΑ Αέτσ' αν έν' θα λέγ' ατεν, εκείνε που θα παίρ' τον Γιωρίκιν, θα έχ' ατεν και θα παρέχ' ατεν, σα καλά τη θεού απέσ' θα ρούζ'.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Σωστά λες, θα έχ' ατεν και θα παρέχ' ατεν και σα καλά τη θεού απέσ' θα ρούζ'. Μαναχόν να θέλ' και παίρ' με.

ΛΙΤΑ Σα τελευταία θα λέγ' ατεν ανοιχτά, Πάρεσα, έλα και μη χαντς έναν αίικον τυχερόν και κρους το κιφάλι σ' απυστερναίας.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Δείχνει να είναι πολύ ενθουσιασμένος με τις διάφορες κινήσεις που κάνει) Ατά ντο θα λες ατεν, θεία Λίτα, εγώ πα ερέχτα τα. Άμα τέρεν και πέει ατα όσον τ' επορείς κι άλλο αγλήγορα, να μη χάνουμ' ατεν αποπέσ' σα χέρα μουν

ΛΙΤΑ Εσύ, Γιώρικια πουλί μ', ποίσον όπως είπα σε. Ποίσον ολίγον υπομονήν και τα άλλα είναι τ' εμόν δουλεία. Μαναχόν...

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ντο μαναχόν, θεία Λίτα;

ΛΙΤΑ Φάσον καλά την μοζίκιν να παχύν'.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Για τ' από ξάι μη στεναχωρεύσκεσαι, ήσυχα να κοιμάσαι. Μαναχόν τέρεν και φέρον σο κιφάλ' από την δουλείαν.

ΛΙΤΑ Γιώρικια, πολλά 'κι πάει, η Παρέσα θα 'ινεται τ' εσόν.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Κάνει σαν τρελός από τη χαρά του) Εποικες με, θεία Λίτα, και φτιλακίζ' η καρδιά μ', εθαρώ άμον

εμέν άλλο κανείς 'κ' έν'. Ατό η δουλεία πρέπ' να 'ίνεται αγλήγορα. Ντο θα ευτάς 'ι ηξέρω. Ατό τη δουλείαν τέρεν και φέρεν ατο όσον το 'ίνεται κι άλλο αγλήγορα σο κιφάλ', αν 'κ' έν' εχάθα.
Θα παίρω τα ραχία και τ' άγορα τ' ορμάνα.

ΛΙΤΑ Εστά, Γιώρικα, μ' ευτάς άμον παλαλός. (Χαϊδεύοντας τον, του λέει) Υπομονήν, πουλόπο μ', υπομονην.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ντο υπομονήν λες με εσύ, σο κιφάλ' εντώκε με. Είπα σε ατό η δουλεία πρέπ' να 'ίνεται αγλήγορα.

ΛΙΤΑ Τε, με στεναχωρεύσκεσαι, είπα σε ατό η δουλεία έμπρουτέρ' θα 'ίνεται. Εγώ αίκα δουλείας πολλά έγκα σο κιφάλ'.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Εγώ πα είπα σε, αν 'ι φερτς σο κιφάλ' ατό τη δουλείαν θα παίρω τα ραχία και τ' άγορα τ' ορμάνα.

ΛΙΤΑ Γιώρικα, έχουμ' και ποτάμ' το ποτάμ' ενέσπαλες.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ξάι πα 'κ' ενέσπαλα 'τ'. Ας είχεν βαθύν νερόν κ' έλεγα σε εγώ ατότε.

ΛΙΤΑ (Στους θεατές) Αβούτος ο αφορισμένον εχάσεν ατα, γιάμ' ευτάει έναν παλαλόν δουλείαν; (Στο Γιωρικά) Γιώρικα πουλί μ', μ' ευτάς αέτσ'.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Πώς να μη ευτά(γ)ω, θεία Λίτα, πώς να μη ευτά(γ)ω.

ΛΙΤΑ Γιώρικα, χάσον τα παλαλά ντο λες.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Παλαλά λέγω;

ΛΙΤΑ Κιάμ' ντο λες.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Κι αν αρχινώ κ' ευτά(γ)ω και παλαλά ντο 'ίνεται ατότε;

ΛΙΤΑ Γιώρικα, έλα σα καλά σ', και χάσον τα παλαλά ντο λες.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Άψιμον ερούξεν απάν-ι-μ', εχάθα αν 'ι 'ίνεται. Άλλο ζωή 'κ' έν για τ' εμεν.

ΛΙΤΑ (Βρίσκεται σε δύσκολη θέση και προβληματίζεται). Γιώρικα, θα παίρ' μας χαπάρ' το χωρίον και 'ίνουμες γέλος.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Αβούτεν πα για τέρεν, εγώ κάουμαι και βρουλιγουμει κι ατέ το χωρίον και τοι χωρέτας νουνίζ' ντο θα λένε. Ας πάνε λένε ήνταν θέλ'νε, εγώ την ανάγκην κανενός 'κ' έχω.

ΛΙΤΑ (Στους θεατές) Εύρα την πελά μ' μετ' αβούτον το κοντοκάμισον. Ο μαυράχαρον άλλο 'ι λέει, θα φέγω, θα δαβαίνω πλαν.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Καλά λένε, ό,τι κοροϊδεύς, έρται σο κιφάλι σ'.

ΛΙΤΑ (Στους θεατές) Αϊκον πα άλλο 'ι είδα. Ατό η μοζικα πολλά πελαλιδικον έτον.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ωφ! Τ' αχούλα μ' πάνε κ' έρταν.

ΛΙΤΑ Γιώρικα, πού πάνε κ' έρταν;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Πού θελτς να πάνε; Σην Παρέσαν.

ΛΙΤΑ (Στους θεατές) Εχπάραξε με ο αφορισμένον, εθάρεσα ετάγκειψεν ο νους ατ'.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Μένει για μια στιγμή αμίλητος και σιεφτικός)

ΛΙΤΑ Γιώρικα...Γιώρικα, ντ' έπαθες;... Γιώρικα, ντ' ελώλωσες;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θεία Λίτα, ίρδωσα ας σο ζόρι μ'. Φέρον ολίγον νερόν ας νεβράχτω τα κατσία μ'.

ΛΙΤΑ Αχ, εγώ ντ' εθέλ'να κ' εταράγουμ'νε σ' αβούτο τη δουλείαν;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Κια, θεία Λίτα, από έν' η δουλεία σ';

ΛΙΤΑ Ντο είπες, αφορισμένε λαπαζάνε;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θεία Λίτα, 'κι είπα έναν κακόν, είπα από έν' η δουλεία σ'.

ΛΙΤΑ Χάθ' απαδανέσ', αφορισμένε τριχίλει, ευτάς με κι ερεθιγούμας, και όπου έν' θα έρται και η Παρέσα.
(Φέρνει νερό).

ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Ρίχνει νερό στο πρόσωπό του και συνέρχεται κάπως). Ας είσαι καλά, θεία Λίτα. Κάτ' είπες απράναν, σωστό έν';

ΛΙΤΑ Ντο είπα, Γιώρικια;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θα έρται η Παρέσα.

ΛΙΤΑ Ναι, είπα σε, εκείνεν ενέμεινα κ' έρθες εσύ ο χοτλάχ'ς.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Λέτσ' αν έν', εγώ ας δαβαίνω πλαν.

ΛΙΤΑ (Στους θεατές) Ξαν είπεν ατο (Στο Γιωρίκια) Γιατί θα φέεις;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Φογούμαι ελέπω την Παρέσαν και παθάνω χειρότερα.

ΛΙΤΑ Ξύσον ολίγον νερόν κι άλλο σα κατσία σ'. Και όπως ευτά(γ)ω εγώ για τ' εσέν, αέτσ' να ευτάς κ' εσύ για την μοζίκια μ'.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θεία Λίτα, με την καρδιά μ' λέγ' ατο, αν φερτς σο κιφάλ' από τη δουλείαν, άναυα την μοζικιαν θα δίγω σε και έναν αι(γ)ιδ'. Και αν 'κι θελτς αι(γ)ιδ', θα δίγω σε πέντε τσιλούκια. Θα ευτά(γ)ω σε κ' έναν καλόν φυστάν'.

ΛΙΤΑ (Δείχνει τη μεγάλη χαρά της χαϊδεύοντας και χτυπώντας τον Γιωρίκια στην πλάτη) Γιώρικια, ξάι μη στεναχωρεύσκεσαι, η δουλεία τελειωμένον έν'.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Έρται με να φιλώ σε, θεία Λίτα.

ΛΙΤΑ Εμέν ντο θα φιλείς, την Παρέσαν θα φιλείς.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Τραγουδάει από ενθουσιασμό)

Σην κάρδα μ' έχω καμονήν, Παρέσα, Παρέσα,
και για τ' εσέν ο άχαρον ευτά(γ)ω παλαλέσα

ΛΙΤΑ Να έτον από κάπου η Παρέσα κα να έκουε σε.

ΠΑΡΕΣΑ (Χτυπάει την πόρτα. Τινάζονται και οι δύο, Λίτα και Γιωρίκιας)

ΛΙΤΑ Η Παρέσα έν', ντο θα ευτάμε;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Τα έχει κυριολεκτικά χαμένα) Εγώ, θεία Λίτα, πούκεις' θα πάω κρύφκουμαι;

ΠΑΡΕΣΑ (Ξαναχτυπάει την πόρτα)

ΛΙΤΑ Ποίος..... ποι.. ος.... ε-ε-ε-έ-ν';

ΠΑΡΕΣΑ Θεία Λίτα, απέσ' είσαι;

ΛΙΤΑ (Σιγά και τρεμουλιαστά) Απόσ' είμαι που να μη έμ'νε. Ντο θα ευτάμε ατώρα; Φογούμαι θα κορδυλάεται η γλώσσα μ' και ντο θα 'ίνεται εγώ πα 'κ' εξέρω.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Εγώ ο μαύρον ντο θα ευτά(γ)ω; Πούκισ' θα κρύφκουμαι; Ερχίνεσα και τρομάζω.

ΛΙΤΑ Έχω κ' εσέν την πελάν σο κιφάλι μ'. Απαδακίεσ' φύγον και δέβα σο μαντρίν (του δείχνει από που θα φύγει). Τέρεν και πουκαικά θα φερτς και δεντς τη μοζίκαν.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Φεύγοντας λέει) Θεία Λίτα, ορᾶσον κορδυλάεται η γλώσσα σ'.

ΛΙΤΑ Χάθ' αγγήγορα, αφορισμένε γαραπετσά.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Καθώς φεύγει, σκοντάφτει και πέφτει κάτω).

ΛΙΤΑ (Τον βοηθάει να σηκωθεί και τον σπρώχνοντας τον έξω του δίνει και μία κλωτσιά) Σο μαντρίν αγγήγορα (Ανοίγει την πόρτα στη Παρέσα).

ΠΑΡΕΣΑ Μαναχέσσα είσαι, θεία Λίτα;

ΛΙΤΑ Ναι, πουλί μ', Παρέσα, μαναχέσσα είμαι.

ΠΑΡΕΣΑ Άμον κάτ' λαλίας έν'σα.

ΛΙΤΑ Θα επαρέν'σες, πουλί μ'. Κάθια ας τερούμ' ντο ευτάς.

ΠΑΡΕΣΑ (Κάθεται και περιεργάζεται το δωμάτιο)

ΛΙΤΑ Πάρεσα, άλλο αδακίεσ' κ' εδέβεσ. Λέτσ' ευτάει ο κόσμος;

ΠΑΡΕΣΑ Σωστά λες, θεία Λίτα, άμα πουδέν 'κι πάω.

ΛΙΤΑ Ε, πώς είσαι, ντο ευτάς, ντο ευτάει η μάνα σ';

ΠΑΡΕΣΑ Σην ύαν καλά έν', άμα πολλά νεγκάσκειται με τα δουλείας.

ΛΙΤΑ (Στους θεατές) Πώς θα σκαλώνω ατώρα; Ντο θα λέγ' ατεν; Πάρεσα, αβούτα τα ημέρας όλεν εσένα ενούνιζα.

ΠΑΡΕΣΑ Ας είσαι καλά, θεία Λίτα.

ΛΙΤΑ Εσέν το κορίτσ', πολλά αγαπώ, έβρασες σην ψη μ'. Καλά λένε οι χωρέτ' πως άμον την Παρέσαν κορίτσ' σο χωρίον' εμουν κ' ευρίεται.

ΠΑΡΕΣΑ Ντο λες, θεία Λίτα;

ΛΙΤΑ Ναι, πουλόπο μ', εγώ εύρα σε και το παλληκάρ'.

ΠΑΡΕΣΑ (Θυμωμένα κάπως) Ντο λες, θεία Λίτα, ντο παλληκάρ' ονοματίεις, ντο είν' ατά ντο λες;

ΛΙΤΑ Ντ' εχπαράες, πουλόπο μ', 'κι θ' αντρίεις;

ΠΑΡΕΣΑ Έκ' έρθεν ακόμαν η ώρα.

ΛΙΤΑ Πώς κ' έρθεν, μικρέσσα κ' είσαι.

ΠΑΡΕΣΑ Ντο λες, θεία Λίτα, ντο αγνά και θαμαστά τιζεύς και λες;

ΛΙΤΑ Ξάι αγνά και θαμαστα 'κι είναι (Στους θεατές) Μ' έτον ση μέσ' απέσ' η μοζίκια, και ποίος ενούνιζεν τ' εσόν την παντρεϊάν. Ξίλα χρόνα μ' έντριζες. (Στην Παρέσα) Πάρεσα, λες με κ' έρθεν ακόμαν η ώρα. Η Τασία ας εσέν κι άλλο μικρέσσα έν' κ' έντρισεν. Επέμ'νεν κ' έμποδος. Νούτζον καλά, εγώ το καλός θέλω.

ΠΑΡΕΣΑ Εσύ πολλά πα θελτς το καλό μ', άμα εγώ ατά τα δουλείας φογούμ' ατα. Την Τασιαν πα ντ' ετάραζες; Τ' εκείνες τ' αχούλα κουβαλώ εγώ;

ΛΙΤΑ Κάτιναν έπρεπεν να ετάραζα και εκείνε εντώικεν σον νου μ'. Λες με φογάσαι, γιατί να φογάσαι! Ατά

τα δουλείας μετ' ανθρώπ'ς 'νταν.

- ΠΑΡΕΣΑ Ένας λόγος έν' μη φογάσαι. Πώς να ευτά(γ)ω έναν αϊκον δουλείαν χωρίς να έχ' χαπάρ' η μάνα μ'.
- ΛΙΤΑ Και ποίος είπεν πως από η δουλείαν θα 'ίνεται χωρίς να εξέρ' η μάνα σ';
- ΠΑΡΕΣΑ Ντο να λέγω σε, θεία Λίτα, εγώ χωρίς τη μάνα μ' λόγον 'κ' επορώ να δίγω.
- ΛΙΤΑ Εγώ πα είπα σε, από η δουλεία 'κι θα 'ίνεται κρυφά ας ση μάνα σ'. Οντες λες εσύ το ναι, ατότε λέμ' ατο και ση μάνα σ'. Είπα κ' εγώ ας ευτά(γ)ω έναν καλόν σο ορφανόν.
- ΠΑΡΕΣΑ (Στους θεατές) Η τσαρτομάισσα ντο καλόν θέλ' να ευτάει; Άτζαπαν ντο έχ' σον νουν ατ'ς;
- ΛΙΤΑ Πάρεσα, εκεί που θα παρακαλείς με εσύ, θα παρακαλώ σε εγώ;
- ΠΑΡΕΣΑ Θεία Λίτα, 'κι είπα και τίποτα κακόν.
- ΛΙΤΑ Πάρεσα, θελτς αώρα να λέγω σε και το παλληκάρ' ντ' εχώρτσα σε;
- ΠΑΡΕΣΑ (Κάπως διστακτικά και με τα μάτια κατεβασμένα) Πέει, θεία Λίτα, πέει κι ας ακούω.
- ΛΙΤΑ Ο Γιωρίκας τη Κακάτδονος.
- ΠΑΡΕΣΑ (Τινάζεται στον αέρα στο άκουσμα του ονόματος). Ντο λες, θεία Λίτα, άλλον κανάν 'κ' εύρες;
- ΛΙΤΑ (Στους θεατές) Λαζούμ' 'κ' έν' τ' αι(γ)ιδ' και τα πέντε τδιλούκια, θα χάνω και την μοζικαν, (Στην Παρέσα) Γιατί, Πάρεσα, ντο έχ' ο Γιωρίκας;
- ΠΑΡΕΣΑ Θεία Λίτα, γιάμ' επαλάλωθες; Εγώ για τ' εκεινον τον παιδάν έναν καλόν λόγον 'κ' έκ'σα. Ας σο πρωί ως τον βράδον τα καφερεία εράζ'. Μεθύστακαν και χουμαρτζήν θα παίρω; Όλ' οι χωρέτ' τ' εκεινού το λάφ' ευτάνε. Τρώει τα έτοιμα ντο εφέκεν ατόν ο κυρτς ατ', και ζάι 'κ' εντρέπεται ας σον κόσμον.
- ΛΙΤΑ Εκείνος, Πάρεσα έν' πολλά καιρός ασσό επιδέβεν' ατα. Κι αν παιρτς ατον θα 'ίνεται ένας νοικοκύρτς, σο χωρίον δεύτερος να μη ευρίεται.
- ΠΑΡΕΣΑ Ντο να λέγω σε 'κ' εξέρω.
- ΛΙΤΑ Η Λίτα σον αέραν 'κι καλατδευ'.
- ΠΑΡΕΣΑ Ντ' εξέρω να θέλ' η μάνα μ'.
- ΛΙΤΑ Εσύ αν λες το ναι, η μάνα σ' ντο θα ευτάει και 'κι θα θέλ'.
- ΠΑΡΕΣΑ Εγώ χωρίς την μάνα μ' λόγον 'κ' επορώ να δίγω.
- ΛΙΤΑ Πάρεσα, εσύ έεις τον πρώτον λόγον, εσύ πρέπ' να θελτς.
- ΠΑΡΕΣΑ Όλα καλά, άμα εγώ πού να ευτά(γ)ω ομούτ'; Έναν καλόν 'κ' έχ' απάν' ατ' εκεινος ο παιδάς.
- ΛΙΤΑ Ο Δαμιανόν πα τη Κουτάλ' αϊκος και κι άλλο χείρ' έτονε, άμα είδες πόσον έλλαξεν ασσό εγυναί'σεν. Πέει με σωστά 'κι λέγω; Ποίος έν' άμον εκεινον νοικοκύρτς αώρα;
- ΠΑΡΕΣΑ Σωστά λες, άμα εγώ 'κ' επορώ να παίρω απόφασην.
- ΛΙΤΑ (Στους θεατές) Πολλά ενέγκασε με από η μοζικα. (Στην Παρέσα) Γιατί 'κ' επορείς να παιρτς απόφασην; Γιάμ' εθαρείς το κακό σ' θέλω;
- ΠΑΡΕΣΑ Από άλλο μη λες ατο, θεία Λίτα. Γιατί να θελτς το κακό μ';
- ΛΙΤΑ Είπα κ' εγώ γιάμ' εσέγμες κάτ' αϊκον σο νου σ'.
- ΠΑΡΕΣΑ Όχι, θεία Λίτα, από ας σο νου μ' ζάι 'κ' εδέβεν.
- ΛΙΤΑ Εσύ μαναχόν πέει το ναι και 'κι θα πουδμανεύς.

ΠΑΡΕΣΑ Μη πιθείς πολλά, θεία Λίτα, πρέπ' να ερωτώ τη μάνα μ'.

ΛΙΤΑ Πάρεσα, τέρεν και άνοιζον τ' ομμάτᾱ σ' όσον έν' καιρός. Πολλά κορίτᾱ είν' από πίσ' ατ', άμα εγώ θέλω να εμπαιντς σ' έναν άϊκον γουρεμένον οσπίτ' εσύ το ορφανόν. Πέει με αν 'κ' έν' σωστόν από ντο λέγω σε.

ΠΑΡΕΣΑ Σωστά λες, θεία Λίτα, άμα εγώ πα είπα σε, λόγον 'κ' επορώ να δίγω σε.

ΛΙΤΑ (Στους θεατές) Αβούτο η μοζικα τη Γιωρίκα πολλά επουγαλτούρεψε με. (Στην Παρέσα) Νέκουτση Πάρεσα, γιάμ' έν' κανείς άλλος ση μέσ' απέσ' και 'κι λες μ' ατο;

ΠΑΡΕΣΑ Ένας και δύο, τίναν είναν να λέγω σε και όλᾱ καλά παιδία.

ΛΙΤΑ Για πέει με κι ας ακουώ, ας τερούμε ποία είν' ατά τα καλά παιδία;

ΠΑΡΕΣΑ Τίναν θελτς να λέγω σε; Τον Μήτον τη Κάρτσονος, τον...

ΛΙΤΑ Όι ανάθεμα κ' εσέν κ' εκείνο το χηνάρ'.

ΠΑΡΕΣΑ Τον Δάμων τη Πίτδονος, τον...

ΛΙΤΑ Ανάθεμα κ' εκείνον τον χουχουμίτσον, τον μουθουγκέαν.

ΠΑΡΕΣΑ Ατόν πα 'κ' ερέχτες;

ΛΙΤΑ Άλλον πέει με.

ΠΑΡΕΣΑ Τον Κάκικον τη Κιαλίτσονος, τον...

ΛΙΤΑ Τον αχαστούρ' και τον ζαρογούλ'.

ΠΑΡΕΣΑ Εσύ η γαρή κανάν 'κ' ερέχτεσαι. Για τ' εσέν όλ' κουσουρλήδες είναν, ένας σωστός 'κ' έν'.

ΛΙΤΑ Για πέει με, ας τερούμε άλλο ποίος παλαλός έν';

ΠΑΡΕΣΑ Έν' κι ο Γιάγκικον τη Κουπερνάτορα.

ΛΙΤΑ Έν' κ' εκείνος ο θωθήγ'ς;

ΠΑΡΕΣΑ Για τ' ολτς κάτ' εύρες και είπες. Ο ένας χηνάρ', ο άλλος χουχουμίτσος και μουθουγκέας, ο άλλος αχαστούρτς και ζαρογούλτς, ο άλλος θωθήγ'ς, τ' εσόν ο Γιωρίκας μαναχόν έν' ο χιλέμορφον (ο ντουνιά γκιουζελί).

ΛΙΤΑ Νέκουτση, ατείντς τηνάν είπες σο κοτσοδάχτυλον τη Γιωρίκα 'κ' έρταν. Εκείνος μαναχόν ιέβ' σο γιάνι σ'.

ΠΑΡΕΣΑ Θεία Λίτα, παραλές ατα.

ΛΙΤΑ Ξαί πα, όπως λέγ' ατα, αέτσ' πα είναν. Άναυα ατείντς τηνάν είπες, άλλος έν' σο μέσον;

ΠΑΡΕΣΑ Έν' και ο Μούχικον τη Ποροζανάβας. Άμα εκείνος καλά θα ευτά(γ)ει να κάθεται σ' ωβά 'τ'.

ΛΙΤΑ Καλά ντο εγέντον μετ' εκείνον, επιδέβεν την Τσοφούλαν;

ΠΑΡΕΣΑ Ατό πώς επέφυ(γ)ε σε, αγνόν έρται με;

ΛΙΤΑ Ανάθεμα τον την τσοπλίκαν, την πετλαμάν. Τεμάκ' επιδέβεν την Τσοφούλαν, εκείνο το καλόν το κορίτσ'; Καλά ντο είπες μ' ατο, Πάρεσα.

ΠΑΡΕΣΑ Κι ατώρα, θεία Λίτα, ας πάω, θα αραιεύ' με η μάνα μ'. 'Κι είπα τεν πού θα πάω.

ΛΙΤΑ Να πας, πουλί μ', άμα 'κι είπες με ντο απόφασην επέρες; Ο Γιωρίκας θ' αναμέν χαπάρα, ντο θα λέγ' ατον;

ΠΑΡΕΣΑ Θεία Λίτα, θα λέγ' ατο τη μάνα μ', ας τερώ ντο λέει κ' εκείνε.

ΛΙΤΑ Πολλά καλά θα ευτάς, να λες ατο κει και να τερεις να ευτάς την καρδιαν ατ'ς.

ΠΑΡΕΣΑ Καλά, θεία Λίτα, θα ευτά(γ)ω αέτσ' όπως λες. 'Κι θα χαλάνω το χατίρι σ'. Κι ατώρα ας πάω. (Σηκώνεται)

ΛΙΤΑ Εξέρτς ντο λέγω Πάρεσα;

ΠΑΡΕΣΑ Ντο λες, θεία Λίτα;

ΛΙΤΑ Για κάθκα ολίγον κι άλλο.

ΠΑΡΕΣΑ Θεία Λίτα, ας πάω ατώρα η μάνα μ' θα εβγαίν' σα στράτας και θα αραεύ' με και 'κι θέλω να στεναχωρεύ' ατεν.

ΛΙΤΑ (Στους θεατές) Αϊκον αχουλούν κορίτσ' πα άλλο 'κι είδα. (Στην Παρέσα) Πάρεσα, 'κι θα κρατώ σε πολλά.

ΠΑΡΕΣΑ (Κάθεται) Πέει αγλήγορα, θεία Λίτα, πέει ό,τι έεις να λες.

ΛΙΤΑ Λέγω να παίρω τον Γιωρίκαν και την μάνα ατ' και σο βράδον κέσ' έρχουμες σο ψαλάφεμαν.

ΠΑΡΕΣΑ Ατό πολλά καλά ενούτσες ατο, αέτσ' ας 'ίνεται.

ΛΙΤΑ Ατό εθελ'να να έλεγα σε, πουλόπο μ', κι ατώρα δέβα σο καλόν. Πολλά προσκυνήματα ση μάνα σ'.

ΠΑΡΕΣΑ (Σηκώνεται) Ποίος ακούει τη μάνα μ'. Ατώρα χωρίς άλλο εξέβεν σα στράτας κι αραεύ'με. Φέγω, θεία Λίτα, αφήνω σε ύαν. (Φεύγει).

ΛΙΤΑ Σο καλόν, πουλόπο μ', και όπως είπαμε. (Μονολογεί) Πολλά ενέγκασε με τ' αφορισμενόπον. Αϊκον αχουλούν κορίτσ' άλλο 'κ' είδα. Ατόσα προξενίας εποικα κι όλα εύκολα έγνα τα σο κιφάλ'. Η Παρέσα πολλά ενέγκασε με. 'Κ' ερωτέσα και τον Γιωρίκαν ντο χρώμαν έχ' η μοζίκα. Λάχ', Πάρεσα, γομώντς τη μάνας-ι-σ' το κιφάλ', αν 'κ' έν, άδικα τα μέκια μ'. (Πέφτει σε συλλογισμό)

ΜΟΥΧΟΝ (Σε λίγο χτυπάει τη πόρτα)

ΛΙΤΑ Ποίος να έν';

ΜΟΥΧΟΝ (Ξαναχτυπάει την πόρτα και φωνάζει) Θεία Λίτα...

ΛΙΤΑ Ποίος είσαι, έλα απέσ';

ΜΟΥΧΟΝ (Μπαίνει μέσα λαχανιασμένος και δείχνει να είναι πολύ ανήσυχος) Θεία Λίτα, σα ποδάρα σ' ρούζω.

ΛΙΤΑ Μούχο, ντο έπαθες, ντο έν';

ΜΟΥΧΟΝ Θεία Λίτα, γουρτάρεψον με.

ΛΙΤΑ Μούχο, πουλί μ', ντο κακόν εύρε σε;

ΜΟΥΧΟΝ Θεία Λίτα, θα ζαντώνω.

ΛΙΤΑ Εσύ θα ζαντώντς και σ' εμέν ντο λες ατο;

ΜΟΥΧΟΝ Υποφέρω, πολλά υποφέρω, να έξερεις μαναχόν.

ΛΙΤΑ Μούχο πουλί μ', πέει με ντο έεις, εξέγκες την ψη μ';

ΜΟΥΧΟΝ Η καρδιά μ', θεία Λίτα, η καρδιά μ' (Δείχνει την καρδιά του).

ΛΙΤΑ Η καρδιά σ' πονεί;

ΜΟΥΧΟΝ Ναι, θεία Λίτα, λάχτας σύρ'.

ΛΙΤΑ Η καρδιά σ' πονεί και σ' εμέν ντο έρθεις; Δέβα αγλήγορα στον διατρόν, ξάι μη στέκ'ς.

ΜΟΥΧΟΝ Ο διατρώ μ' εσύ είσαι, θεία Λίτα.

ΛΙΤΑ (Στους θεατές) Αβούτος σωστά κ' εζάντυνεν. (Στο Μούχο) Νέπαι πάλαλε, ασσό λες, χαπάρ' έεις; Γιαμ' ετάγγεψεν ο νους-ι-σ';

ΜΟΥΧΟΝ Θεία Λίτα, εσύ είσαι ο διατρών, εσύ θα λαρώντς με.

ΛΙΤΑ Λες Μούχο, να είμαι διατρώς και να μη εξέρ' ατο;

ΜΟΥΧΟΝ Είσαι, θεία Λίτα, είσαι.

ΛΙΤΑ Εσύ σωστά και παλαλός είσαι για να λες αϊκα λόγια. Ερχίνεσα και φογούμαι σε.

ΜΟΥΧΟΝ Θεία Λίτα, παλαλός είμαι, παλαλός ας σην σεβντάν.

ΛΙΤΑ Λέτσ' πέει με, αφορισμένε, έκοψες τη χολή μ'. Τεμάκ' αϊκον αρρώστιαν έεις; Ατώρα εγροϊκ'σα.

ΜΟΥΧΟΝ Ναι, θεία Λίτα, αϊκον αρρώστιαν έχω.

ΛΙΤΑ Ευλογημένε, αέτσ' πέει με, ντο ετάραζες τ' έναν και τ' άλλο κ' εχπάραζες με.

ΜΟΥΧΟΝ Να σ'χωράς με, θεία Λίτα, ολίγον χαμένα έχ' ατα, σο κιφάλ' εντώκε με.

ΛΙΤΑ Εσύ όχι ολίγον, πολλά έεις ατα χαμένα. Κι ατώρα πέει με, ντο θελτς ας εμένα

ΜΟΥΧΟΝ Εσύ, θεία Λίτα, πολλά επορείς κ' ευτάς.

ΛΙΤΑ Εγώ πα, Μούχο, αέτσ' εθάρνα, άμα τα πράματα 'κι είναι αέτσ' όπως λες ατα.

ΜΟΥΧΟΝ Όπως λέγ' ατα είναι, θεία Λίτα.

ΛΙΤΑ Λέτσ' ας εθαρείς. Άμα χάσον ατα και πέει με, ντο θελτς ας εμένα.

ΜΟΥΧΟΝ Θεία Λίτα, κάτ' ποίσον με την Παρέσαν.

ΛΙΤΑ (Τινάζεται σύγκορμη) Νέπαι, ντο είπες, γιάμ' 'κ' έκ'σα καλά;

ΜΟΥΧΟΝ Θεία Λίτα, αν 'κ' έκ'σες καλά, ας λέγ' ατο μίαν κι άλλο. Κάτ' ποίσον με την Παρέσαν.

ΛΙΤΑ Νέπαι, με τιναν Παρέσαν;

ΜΟΥΧΟΝ Με τιναν Παρέσαν πα ντο λόγος έν'; Με την Παρέσαν π' έτον απράναν αδαπέσ'.

ΛΙΤΑ Για πέει με εσύ ο κατακέφαλον, που και τ' ομμάτς σ' ζάι 'κι τῶαμπλίζ'νε, εσύ λογοδοσμένος 'κ' είσαι με την Τῶοφούλαν; Επιδέβες κ' εκείνεν;

ΜΟΥΧΟΝ Λογοδοσμένος έμ'νε, θεία Λίτα, ατώρα 'κ' είμαι;

ΛΙΤΑ Και ο λόγος ποίος;

ΜΟΥΧΟΝ 'Κ' εταιρίαζαμ', πολλά γλωσσού έν' και τα κυρουκά μ' πα ζάι 'κι σαεού' ατα.

ΛΙΤΑ Κι ατώρα ζαντύντς για την Παρέσαν;

ΜΟΥΧΟΝ Ναι, θεία Λίτα, για την Παρέσαν, ας έν' και εφτωχέσσα.

ΛΙΤΑ Και 'κι λες με, πού έσ'νε όσον τώρα εσύ ο παιδάς;

ΜΟΥΧΟΝ Ακεί έζ' μερέαν, σ' έναν καφούλ' οπισ'.

ΛΙΤΑ Νέπαι, ζαν ντο είν' ατά τα παλαλά ντο λες;

ΜΟΥΧΟΝ Θεία Λίτα, πού είδες τα παλαλά;

ΛΙΤΑ Μούχο πουλί μ', αργώς εγνέφ'σες.

ΜΟΥΧΟΝ Ερωτάς με αν εκοιμέθα ζάι; Εγώ, θεία Λίτα, εχοτλάεψα, άλλο ύπνος 'κι πιάν' με, εγώ 'κ' ηζέρω πότε έν' νύχτα και πότε έν' ημέρα.

ΛΙΤΑ (Στους θεατές) Αβούτος ο παιδάς πολλά αγναμάης έν', άλλα λες ατον και άλλα εγροϊκά. (Στον

Μούχο) Μούχο πουλί μ', το πουλίν επέταξεν.

ΜΟΥΧΟΝ Αφού έν' πουλίν, θεία Λίτα, θα πετά πα.

ΛΙΤΑ Μούχο, είπα σε, το πουλίν επέταξεν.

ΜΟΥΧΟΝ Ποίον πουλίν, θεία Λίτα;

ΛΙΤΑ Εκείνο ντο 'κ' εξέρτσ. Για πέει με, εσύ ντο χαπάρ' είχες το έτον αδαπέσ' η Παρέσα;

ΜΟΥΧΟΝ Πώς να μη έχω, θεία Λίτα, η σια 'τ'ς εγένουμνε.

ΛΙΤΑ Τη τσουνας το κουτάβ' έκαψεν και τ' εσόν το καρδόπον;

ΜΟΥΧΟΝ Έκαψεν ατο, θεία Λίτα, έκαψεν κ' εμάντζεν ατο.

ΛΙΤΑ Ντο λες με εσύ, Μούχο.

ΜΟΥΧΟΝ Ναι, θεία Λίτα, ναι, και πολλά ποδεδιζω σε κάτ' ποίσον, αν 'κ' έν' θα παίρω τα ραχία και τ' άγρα τ' ορμάνα.

ΛΙΤΑ (Στους θεατές) Αχά κ' άλλος τη σεβντάς καμένος. Τη τσουνας το κουτάβ' 'εκαψεν ολωνών τα καρδιάς. Αβούτο ντο πράμαν έν' κι όλ' θα παίρ'νε τα ραχία και τ' άγρα τ' ορμάνα.
(Στο Μούχο) Μούχο, εγώ πα πονώ σε, άμα δεν 'κ' 'ινεται,

ΜΟΥΧΟΝ Γιατί, θεία Λίτα, 'κ' 'ινεται; Γιάμ' έν' κανείς άλλος από πίσ' ατ'ς και 'κι λες μ' ατο;

ΛΙΤΑ Ε! μαύρε κι άχαρε, να έξερες μαναχόν.

ΜΟΥΧΟΝ Σωστά λες, θεία Λίτα, ποίος έν';

ΛΙΤΑ Ένας 'κ' έν' και δύος 'κι είν'.

ΜΟΥΧΟΝ Ποίος είναι, θεία Λίτα, πέει με, λελεύω την ψη σ'.

ΛΙΤΑ Τ'ιναν είναι να λέγω σε.

ΜΟΥΧΟΝ Πέει, θεία Λίτα, πέει κι ας ακούω.

ΛΙΤΑ Αφού θελτς ν' ακούς, άκ'σον. Πρώτα πρώτα έν' ο Μήτον τη Κάρτσονος, τη Ζαρωαίλ' ας λέγω σε να εγροιάς.

ΜΟΥΧΟΝ Χάσον ατον το μυξέαν, άλλον πέει με.

ΛΙΤΑ Ο Δάμων τη Πίτσονος...

ΜΟΥΧΟΝ Άλλος μυξέας και ψωρέας.

ΛΙΤΑ Ο Κάκον τη Κιαλίτσονος...

ΜΟΥΧΟΝ Ο αχαστούρτσ κι ο ζαρογούλτσ. Άλλο...

ΛΙΤΑ Ο Γιάγκον τη Κουπερνάτορα...

ΜΟΥΧΟΝ Χάσον κ' εκείνον τον θωθήκ'.

ΛΙΤΑ Για τ' ολτς κάτ' εύρες και είπες.

ΜΟΥΧΟΝ Ατείντς τηνάν είπες όλ' μουσκάρα είν'.

ΛΙΤΑ Τερών κανάν 'κ' ερέχμιασαι.

ΜΟΥΧΟΝ Είπα σε, ατείντς τηνάν είπες, όλ' μουσκάρα είν'.

ΛΙΤΑ Και τα βούδα ποία είν';

ΜΟΥΧΟΝ Κάτ' έμαθα, αέτσ' απαγκέσ' απαγκές για τον Γιωρίαν.

ΛΙΤΑ Για τ'ιναν Γιωρίαν;

ΜΟΥΧΟΝ Για τον Γιωρίκιαν την Κακάτδοнос. Εκείνον φογούμαι, γιατί έχ' πολλά βίον κ' εκείνο φαίνεται σ' ομμάτῃ τ' ανθρωπίων.

ΛΙΤΑ Εγώ πα άμον εσέν, κάτ' έμαθα άετσ' απαγκέσ' απαγκέσ'.

ΜΟΥΧΟΝ Άτζάπα εκείνε πα αγαπά τον;

ΛΙΤΑ Έκ' εξέρω αν έν' σωστόν, έκ'σα πολλά αγαπά τον κι άμον πολλά ζαντίας ευτάει από πίσ' ατ'.

ΜΟΥΧΟΝ Ντο λες, θεία Λίτα, απόθεν έμαθες ατο;

ΛΙΤΑ (Στους θεατές) Τέρην κι αβούτον τον λότδον, ερωτά με απόθεν έμαθα το. (Στο Μούχο) Νέπαι πάλαλε, η δουλεία μ' ποιον έν';

ΜΟΥΧΟΝ Γιαμ', θεία Λίτα, είπες ατο όντες έρθεν αδαπέσ';

ΛΙΤΑ Άμον πολλά ερωτάς εσύ ο παιδάς.

ΜΟΥΧΟΝ Και τεά ντο κρύφ'ς ατο ας εμέν;

ΛΙΤΑ Είπα να μη λέγω σ' ατο αναχάπαρα και παθάντς κάτ'. Είδα σε και σο χάλ' ντο έσ'νε και εφογώθα σε, εφογώθα να μη παθάντς χειρότερα.

ΜΟΥΧΟΝ Εσύ όπως λες η δουλεία τελειωμένον έν'.

(Ο Γιωρίκιος παρακολουθεί τα όσα λέγονται από τη μισανοιγμένη πόρτα. Πότε πότε βάζει και το κεφάλι του μέσα)

ΛΙΤΑ Άμον τελειωμένον έν', αέτσ' ελέπ' ατο εγώ.

ΜΟΥΧΟΝ Θεία Λίτα, 'κι 'ίνεται να χαλάνουμ' ατο;

ΛΙΤΑ Εγώ Μούχο, 'κι χαλάνω εγώ χτίζω.

ΜΟΥΧΟΝ Θεία Λίτα, ας χαλάνουμ' ατο κ' εγώ 'κι θ' αφήνω σε αέτσ'.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Δεν άντεξε, ορμάει σαν σίφουνας και πιάνει το Μούχο από το λαιμό. Μετά πιάνει και τον τινάζει από το γιανά) Αφορισμένε Ιούδα, ατό έν' η δουλεία σ', να χαλάντς; Έκ' εχόρτασες; Τεμάκ' όπου κέσ' θα κρούγω εγώ, εσύ θα πολεμάς να χαλάντς ατο;

ΜΟΥΧΟΝ Αβούτος ο δάββολον απόθεν ευρέθεν αδαπέσ';

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Εσύ το μαύρον το σκυλίν και το κολοβόν τ' οφίδ', απόθεν ευρέθες αδαπέσ';

ΜΟΥΧΟΝ Εσύ τσουρ' ατο, εσέν κανείς 'κ' εκαλάτδεψεν.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Τσουρ' ατο εσύ, αφορισμένε τρόμδο, να μη κρούγω και παστώνω σε, να μη γλύνω τα στούδα σ'.

ΜΟΥΧΟΝ Τ'ναν θα παστώντς και τίνος στούδα θα γλυντς;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Τερώ 'κι φογάσαι πα, ευτάς τον παλικαράν.

ΜΟΥΧΟΝ Εσέν το μυζέαν θα φογούμαι;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Φτου κι απόθεν εξέβες, αφορισμένε τοσπαγά.

ΜΟΥΧΟΝ Ο μεθύστακας πα είπεν κ' εδικαιολογέθεν.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ντο είπεν το ζαγάρ'; (Απλώνει τα χέρια του να τον χτυπήσει)

ΜΟΥΧΟΝ Σέρειψον τα ξερόχερῃ σ'.

ΛΙΤΑ Για ησυχάστεν, που ευρίγυστουν;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ο αλεπομούντζουρον, άγουρος τεί εξέβεν σο μεϊτάν, ευτάει μας και τον παλιααράν.

ΜΟΥΧΟΝ Ο χουμαρτζής έν' άγουρος.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Κανείται, δυλίτσο, κανείται ντο ύλαξες, μάξον κι ολίγον. (Απλώνει πάλι τα χέρια του να τον χτυπήσει)

ΜΟΥΧΟΝ Σέρεψον τα γαγγρωμένα σ'.

ΛΙΤΑ Ησυχάστεν είπα, 'κι θα 'ίνουμες σεϊρ' στον κόσμον.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Σπρώχνοντας το Μούχο λέει) Χάθ' απαδαπέσ' αγλήγορα, αφορισμένον νερασίαν.

ΜΟΥΧΟΝ Όντες έρχουμαι σ' οσπίτι σ', ατότες να χατεύς με.

ΛΙΤΑ Είπα ησυχάστεν. Τσιπ' εχάσατε την εντροπήν εσουν. Αβούτο ντο πράμα έν';

ΓΙΩΡΙΚΑΣ 'Κ' έκ'σες ντο είπεν, θεία Λίτα, ο κοντοκάμισον; Ο νους απ' πάντα σο χάλαμαν έν'. Κάτ' επήγα να ευτά(γ)ω με την Τσοφούλαν, άμα ο κατακέφαλον εσέβεν απάν' κι αφικά κ' εχάλασεν την δουλείαν. Άμα εκείνη πα καλά εποίκεν κ' εδώνεν ατον την λάχταν.

ΜΟΥΧΟΝ Εγώ ντ' εποίικα και ντ' ευτά(γ)ω ση γούλα σ' 'κ' ερουζεν.

ΛΙΤΑ Νέπαι, χούσπο αφορισμένε, εσύ ντο έρθες και είπες με;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ντο είπε σε, θεία Λίτα;

ΛΙΤΑ Η Τσοφούλα πολλά γλωσσού έν' και ξάι 'κι σαεύ' τα κυρουικά τ'. Εγώ πα επίστεψα τον κ' επόνεσα τον πα.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Αέτσ' είπε σε ο τσαπουτόχτιστον;

ΛΙΤΑ Νέπαι, 'κ' εντρέπεσαι κι άμον ασπρομάντιλον έρθες κ' ερουζες σα ποδάρα μ' κ' εποίικες ατόσα παρακαλίας;

ΜΟΥΧΟΝ Ατώρα εγροίκ'σα ντο 'ίνεται με την Παρέσαν.

ΛΙΤΑ Πολλά αργώς εγροίκ'σες ατο, αφορισμένε χούσπο. Χάθ' αγλήγορα απαδαπέσ' και τ' ομμάτα μ' άλλο μ' ελέπ'νε σε, ενεράστα σε. Γιώρικια, πίασον και σύρον ατον έξ'. Ελέπ' ατον και κάτ' παθάνω. Ατός εντροπή ντο έν' 'κ' εξέρ'.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ 'Αίτε πακλαεύτ' αγλήγορα απαδαπέσ' (Τον διώχνει κακήν κακώς)

ΜΟΥΧΟΝ Εγώ φέγω, άμα θα δειζίζω σας ποίος έν' ο Μούχον (Φεύγει).

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Σον κρεμόν να πας και σον αγύριστον.

ΛΙΤΑ Το χαμένον το παρτάλ' πώς ευρέθεν αδαπέσ';

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Εγώ, θεία Λίτα, ατόν τον λαπαζάνον πολλά φογούμ' ατον.

ΛΙΤΑ Γιατί φογάσ' ατον;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ατός ο φαρμακόχειλον για τ' όλα ίμπειρος έν', φογούμαι να μη χαλάν' την δουλείαν εμουν, όπως εποίκεν και με την Τσοφούλαν. Ατόν τον κατσαπίτδον εγώ μαναχόν εξέρω ντο κατακέφαλος έν'.

ΛΙΤΑ Γιώρικια, ξάι μη φογάσαι. 'Κι είδες ατον πώς έφυεν άμον νεβραγγμέντσα κάτα;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Για τ' ατό φογούμ' ατον, θεία Λίτα. Ατός όχι μαναχόν νεβραγγμέντσα κάτα, όχι μαναχόν αλευρωμένος πεντικός, ατός αλεπόσ πα 'ίνεται και δάββολος πα. Και ντο δάββολος, δάββολος με τα τσαρούχα.

ΛΙΤΑ Μη φογάσαι είπα σε.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Λάχ' έν' αέτσ' άμον το λές ατο.
ΛΙΤΑ Δεν 'κ' επορεί να ευτάει ο κατσαπίτσον.
ΓΙΩΡΙΚΑΣ Για πέει με, θεία Λίτα, ντο εγέντον με την Παρέσαν;
ΛΙΤΑ Πολλά ενέγκασε με η αφορισμέντσα. Ώσνα έγκια τεν σα νερά μ' είδα κ' έπαθα.
ΓΙΩΡΙΚΑΣ Εδέχτεν, θεία Λίτα;
ΛΙΤΑ Εκείνε άμον εδέχτεν, η μάνα 'τ'ς ας τερούμε ντο θα λέει.
ΓΙΩΡΙΚΑΣ Η μάνα 'τ'ς πα ντο θα λέει;
ΛΙΤΑ Η μάνα 'τ'ς πα πρέπ' να θέλ'.
ΓΙΩΡΙΚΑΣ Κι αν 'κι θέλ', θεία Λίτα, ντο 'ίνεται ατότε;
ΛΙΤΑ Αν 'κι θέλ' πα 'κι θέλ', ντο να ευτάμε, εσύ να είσαι καλά.
ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ντο λες, θεία Λίτα;
ΛΙΤΑ Ατό ντο λέγω, εσύ να είσαι καλά. Εγώ ντο να λέγω που θα χάνω την μοζίκιαν; Εποίια κι ατόσον κόπον.
ΓΙΩΡΙΚΑΣ Είν' και τα τσίλουκια, εκείνα ενέσπαλες.
ΛΙΤΑ Ποίος λογαράζ τα τσίλουκια, η μοζίκια έν' ό,τι έν'.
ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ατώρα ντο θα ευτάμε, θεία Λίτα
ΛΙΤΑ Ατό πα, Γιώρικια ενούντσα το. Αρ' άκ'σον ντο θα ευτάμε. Οσήμερον σον βράδον κέσ' θα παίρουμ' τη μάνα σ' και θα πάμε σο ψαλάφεμαν.
ΓΙΩΡΙΚΑΣ Αβούτο, θεία Λίτα, ντο στιβαρόν δουλειαν έτον.
ΛΙΤΑ Γαρήν θελτσ, εύκολον πράμαν έν';
ΓΙΩΡΙΚΑΣ 'Κ' έξερα πως έτον ατόσον στιβαρόν πράμαν.
ΛΙΤΑ Γιώρικια, 'κ' έν' καιρός για χάσιμον και για πολλά λόγια. Πρέπ' να ταβρανεύκουμες. Φογούμαι, όπως είπες κ' εσύ, εκείνον τον καρανοιέφαλον, τον Μούχον.
ΓΙΩΡΙΚΑΣ Αβούτο ντο έτον σ' εμόν το κιφάλ';
ΛΙΤΑ Ε, μάυρε, ακόμαν πού είσαι.
ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ντο λες, θεία Λίτα;
ΛΙΤΑ Γιώρικια πουλί μ', τα πολλά οπίσ' είν', άμα μη στεναχωρεύκειςαι. Ατά τα δουλειας αΐκια είν'.
ΓΙΩΡΙΚΑΣ Εξέρτσ ντο λέγω, θεία Λίτα;
ΛΙΤΑ Πεεί, πουλί μ', ντο λες;
ΓΙΩΡΙΚΑΣ 'Κι 'ίνεται ν' αφήνουμ' ατο οπίσ';
ΛΙΤΑ Νέπαι πάλαλε, ατό πώς εδέβεν σον νους; Γιάμ' είεις ατα χαμένα; Ατόσον κόπον εποίκαμε, να πάει χαμένος;
ΓΙΩΡΙΚΑΣ Εγώ πα ατό λέγω, θεία Λίτα, εποίκες πολλά κόπον, να μη νεγκάσκειςαι κι άλλο.
ΛΙΤΑ 'Εικιτι, Γιώρικια, ο νους-ι-σ' πώς ζάι 'κι κόφτ'.
ΓΙΩΡΙΚΑΣ Γιατί, θεία Λίτα, 'κι κόφτ';
ΛΙΤΑ Ο λύκον, πουλί μ', αν εμέτρανεν τα ποδαρέας ατ', κρέας καμίαν 'κι θα εχόρταζεν.

- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Τ' εμέτερον το ταρτ' 'νι κανείται μας, ατώρα θα έχουμε και το ταρτ τη λύκονος αν θα χορτάζ' ή αν θα απομέν' εινασμένος;
- ΛΙΤΑ Το βούδ' πα αν 'νι τρώει τα βουκιεντρέας, εμπροστά 'νι πάει.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Γιάμ' θα λες με και για τον γάιδαρον;
- ΛΙΤΑ Αφού θελτς και για τον γάιδαρον, άκ'σον και για τον γάιδαρον, το χατίρι σ' 'νι θα χαλάνω.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Εσύ πέει κ' εγώ ακούω.
- ΛΙΤΑ Άλλα νουνίζ' ο γάιδαρον και άλλα η γαϊδαρίνα.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Άλλο ντο παραστράγκαλα θ' ακούω ας εσέν, θεία Λίτα;
- ΛΙΤΑ Παραστράγκαλα εγώ λέγω γιόξα εσύ; Αν επουσμάνεφες, πέει μ' ατο μ' εντρέπεσαι. Ο Μούχον σα ποδάρα μ' ερούξεν, είδες ατον μετ' ομμάτα σ'.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θεία Λίτα, εντρέπουμε να πάω σ' οσπίτ' τη Παρέσας.
- ΛΙΤΑ Χάσον τα μωρέδα και δέβα μέντζον τη μάνα σ' να ετοιμάεται. Αίμαν έφτυσα ώσνα γομώνω το κιφάλ' τη Παρέσας και να ευτά(γ)ω την καρδιάν ατ'ς. Κι αν εντρέπεσαι πολλά, βάλεν έναν κοσκίν σο κιάλι σ', κοσκίνα πολλά έχουμε.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Σιγά) Αβούτο ντο έτον σ' εμόν το κιφάλ';
- ΛΙΤΑ Αϊκον κιφάλ' αϊκα θέλ' και πολλά μη μουρδουλεις.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Τρανόν πελάν ετσάτεψα.
- ΛΙΤΑ Χάσον ντο λές και σουκ' δέβα μέντζον τη μάνα σ'. Ας ευτάμ' αγλήγορα την δουλειάν εμουν. Το σίδερον ζεστόν κοπανίζ'ν ατο.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Καλά, θεία Λίτα, ατό πολλά σωστά είπες ατο. Το σίδερον ζεστόν καπανίζ'ν ατο.
- ΛΙΤΑ Φάσον καλά και την μοζικαν.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ατό πα θα ευτά(γ)ω (Φεύγει).
- ΛΙΤΑ Αρ' δέβα σο καλόν, να ησυχάζω κ' εγώ ολιγον. Πολλά ενέγκασε με ατό η δουλεία.

ΑΥΛΑΙΑ
ΠΡΑΞΗ Β
Σκηνικό

(Τα απαραίτητα στο σπιτικό της Παρέσας.)

- ΠΑΛΑΣΑ (Βάζει το χέρι της στο μετωπό της, για να δει εάν έρχεται η Παρέσα και λέει) Τ' αφορισμενόπον μ' πού επήεν εχάθεν; Πάντα, όσα θα επένεν κάπου, έδινε με χαπάρ'. Όσον ετέρεσα και τα στράτας έναν ενέντον (Υστερα από λίγο λέει) Ντο λόγια θ' ακούει, όντες έρται, εγώ πα 'κ' εξέρω. Θ' αναμένω ολίγον κ' άλλο, κι αν 'κ' έρται θα παίρω τα στράτας.
- ΚΕΡΕΚΗ (Χτυπάει την πόρτα)
- ΠΑΛΑΣΑ Ποίος έν';
- ΚΕΡΕΚΗ (Ξαναχτυπάει την πόρτα)
- ΠΑΛΑΣΑ Ποίος είσαι, άνοιζον την πόρταν κ' έλα απέσ'.
- ΚΕΡΕΚΗ (Μπαίνοντας) Καλησπέρα, Παλάσα.
- ΠΑΛΑΣΑ Καλώς την Κερεκήν εμουν, κάθια.
- ΚΕΡΕΚΗ Παλάσα, μαναχέσσα είσαι;
- ΠΑΛΑΣΑ Ναι Κερεκή, μαναχέσσα είμαι, κάθια είπα σε.
- ΚΕΡΕΚΗ (Κάθεται) Καλά η Παρέσα πού έν';
- ΠΑΛΑΣΑ Έφυνε τ' αφορισμενόπο μ' και χαπάρ' πα 'κ' εδώκε με. 'Κ' εξέρω και πού επήεν. Καμίαν 'κ' εποίνεν αέτσ'.
- ΚΕΡΕΚΗ Κορίτσ' έν', Παλάσα, πάντα απέσ' 'κι θα κάθεται, σπάν' η ψη αθε.
- ΠΑΛΑΣΑ Σωστά λες, άμα ας εδίνε με χαπάρ' πού θα πάει.
- ΚΕΡΕΚΗ Μη στεναχωρεύεσαι, χόσ' εξέρτε ντο κορίτσ' έεις.
- ΠΑΛΑΣΑ Παράπονον 'κ' έχω, άμα αβούτο ντ' εποίκεν 'κ' έτον ζάι σωστόν. 'Κ' εξέρω ντο να βάλω σο νου μ'.
- ΚΕΡΕΚΗ Άμον την Παρέσαν ας έταν όλx τα κορίτσx. Όλ' οι χωρέτ' τ' εκείνες λάφ' ευτάνε.
- ΠΑΛΑΣΑ Ντο λένε, Κέρεκη, για το πουλόπο μ', ντο λένε για την Παρέσα μ'; Πέει με, πέει με λελεύω την ψη σ'.
- ΚΕΡΕΚΗ Πολλοί θέλ'νε να ευτάν' ατεν νύφεν. Τυχερός εκείνος που θα παίρ' ατεν. Και ποίος 'κι θέλ' να ευτάει έναν αίικον κορίτσ' νύφεν.
- ΠΑΛΑΣΑ Να έξερες μαναχόν, Κέρεκη, πόσον στεναχωρεύουμαι για την Παρέσα μ'.
- ΚΕΡΕΚΗ Και γιατί στεναχωρεύεσαι;
- ΠΑΛΑΣΑ Μίαν να έντριζεν και να ησύχαζα. Εγώ εβασανίγα και βασανίγουμαι, εκείνο να μη βασανίεται.
- ΚΕΡΕΚΗ Καλά, Παλάσα. κανείς 'κ' εψαλάφεσεν ατεν;
- ΠΑΛΑΣΑ Πώς 'κ' εψαλάφεσεν ατεν, ένας και δύο; Και όλα καλά παιδιά. Αμα το αφορισμενόπο μ' κανάν 'κ' ερέχεται. Ντο έχ' σον νουν ατ'ς 'κ' εξέρω. Πόσα φοράς είπα τεν, πουλόπο μ', τέρεν και άντρισον, θέλουμ' είναι άγουρον σ' οσπίτ.
- ΚΕΡΕΚΗ Και εκείνε ντο λέει;
- ΠΑΛΑΣΑ Δεν 'κι λέει τ' αφορισμενόπο μ', και ζάι επειέσ' 'κ' έρται.

ΚΕΡΕΚΗ Αέτσο' αν έν', πέει ατεν, αν 'ι αντρίεις εσύ θ' αντρίζω εγώ.

ΠΑΛΑΣΑ Σος, νέκουτση, ντο παλαλά είν' ατά ντο λες; Πώς θα λέγ' ατεν έναν αίτιον πράμαν, πασιεί ντ' επαλαλώθα;

ΚΕΡΕΚΗ Μ' εχπαράες, μασχαρευτά θα λες ατο κει.

ΠΑΛΑΣΑ Αίτια μασχαρείας εγώ 'κ' επορώ να ευτά(γ)ω σ' κορίτσι μ'.

ΚΕΡΕΚΗ Καλά ησύχασον.

ΠΑΛΑΣΑ Να έτον ατώρα αδάνα η Παρέσα και να εδαρμένενες και να εγόμενες το κιφάλ'ν ατ'ς.

ΚΕΡΕΚΗ (Στους θεατές) Να έξερες μαναχόν για τ' οποίον έρθα, άμα πώς θα λέγ' ατο κει; Φογούμαι θα κορδυλάεται η γλώσσα μ' και ντο 'ίνεται ατότε; Ντ' εθέλ'να και 'κ' εκάθουμ'νε σ' ωβά μ'.

ΠΑΛΑΣΑ (Υστερα από λίγο λέει) Πέει κάτ', Κέρεκη, ντ' ετούλωσες;

ΚΕΡΕΚΗ Πολλά σωστά λες, Παλάσα, να έτον αδά η Παρέσα κ' εδαρμένευ ατεν κ' εγόμενα το κιφάλ'ν ατ'ς.

ΠΑΛΑΣΑ 'Κι πιστεύω να αγληγορείς;

ΚΕΡΕΚΗ Την αλήθην να λέγω σε, πολλά πα 'ι αγληγορώ.

ΠΑΛΑΣΑ 'Κ' ερώτεσα σε πα, Κέρεκη, σην ύα σ' πώς είσαι; Έφυν εκείνος ο ψύχον από παν' -ι-σ'

ΚΕΡΕΚΗ Έφυν, Παλάσα. (Στους θεατές) Εκείνος ο ψύχον έφυν, άμα ατώρα άλλο ψύχον έχω.

ΠΑΛΑΣΑ Άλλο πώς είσαι, Κέρεκη;

ΚΕΡΕΚΗ Καλά, Παλάσα, καλά(Στους θεατές) Ντο θα λέγω η μάρσα, αν ερωτά με, πώς αέτσο' απαδακέσ';

ΠΑΛΑΣΑ Πώς αέτσο' απαδακέσ' Κέρεκη;

ΚΕΡΕΚΗ (Στους θεατές) Εθαρείς ελάλ'νε με, ντ' εθέλ'να κ' έλεγα 'το;

ΠΑΛΑΣΑ Κέρεκη, εσέν λέγω 'ι ακούς;

ΚΕΡΕΚΗ (Τα έχει χαμένα, πιάνεται η γλώσσα της και ξεροκαταπίνει) Κια, ε ε ε... η Πα, η Πα...

ΠΑΛΑΣΑ Κέρεκη, ντο έπαθες, ας πάω φέρω σε ολίγον νερόν.

ΚΕΡΕΚΗ Φε... φε.. ρον αγλήγορα.

ΠΑΛΑΣΑ (Πάει και της φέρνει νερό)

ΚΕΡΕΚΗ (Αφού το πίνει λέει) Να είσαι καλά, Παλάσα.

ΠΑΛΑΣΑ Καλά ντο έπαθες σίτχ' έστεκες;

ΚΕΡΕΚΗ Η Παρ... Παρ... Παρ...

ΠΑΛΑΣΑ Νέκουτση, ντο Παρ... Παρ... Παρ...

ΚΕΡΕΚΗ Κορ... κορδ.. κορδυλάεται η γλωσσά μ', 'κ' επορώ να λέγ' ατο. 'Κ' επορώ να λέγ' ατο, θα φέγω (Σηκώνεται)

ΠΑΛΑΣΑ Έλα αδά, που θα πας; Εσέγκες με σην υποψίαν. Αχ το πουλόπο μ', αχ το γιαβρόπο μ' η Παρέσα κάτ' έπαθεν. Πέει ντο εγέντον; Θα ζαντώνω, θα πάω ρούζω και φουρκίγουμε.

ΚΕΡΕΚΗ Παλάσα, κακόν μη βαλτς σο νους.

ΠΑΛΑΣΑ Το πουλόπο μ', το γιαβρόπο μ', η Παρέσα κάτ' έπαθεν.

ΚΕΡΕΚΗ Νέκουτση, μ' ευτάς παλαλά, είπα σε, κακόν μη βαλτς σο νου σ'.

ΠΑΛΑΣΑ Ντο θα ευτάω χωρίς εσέν, πουλόπο μ' Παρέσα;

ΚΕΡΕΚΗ Παλάσα, ησύχασον, την Παρέσαν ούτε είδα ούτε και τιδέν 'κ' εξέρω. Εγώ για άλλο δουλείαν έρθα.

ΠΑΛΑΣΑ Απαδαπέσ' 'κι φέεις, αν 'κι λες με ντο εξέρτς για την Παρέσαν.

ΚΕΡΕΚΗ Εγώ. Παλάσα, για τ' άλλον δουλείαν έρθα.

ΠΑΛΑΣΑ Πέει με για τ' οποιόν δουλείαν έρθες;

ΚΕΡΕΚΗ Αφού πιδίεις ατόσον πολλά κι θελτς να μαθάντς, θα λέγω σ' ατο. Και καλά ντο έρθαν αέτσ' τα πράματα.

ΠΑΛΑΣΑ (Ανοίγει τα χέρια της από αγωνία) Πέει με αγλήγορα, λελεύω την ψη σ', μη τυραννίεις με άλλο.

ΚΕΡΕΚΗ Αέτσ' αν έν', άκ'σον, η γλωσσά μ' επεκορδυλάεν.

ΠΑΛΑΣΑ Πέει με αγλήγορα εξέγιες την ψη μ'.

ΚΕΡΕΚΗ Η Παρ...

ΠΑΛΑΣΑ (Επαναλαμβάνει) Η Παρ... (Η αγωνία της στο κατακόρυφο).

ΚΕΡΕΚΗ Η Παραδικευή τη Σαρπιδικενά έστειλε με να λέγω σε πως απόψ' θα έρταν σο σο σο...

ΠΑΛΑΣΑ (Επαναλαμβάνει) Σο σο σο...

ΚΕΡΕΚΗ Σο σο σο... ψαλάφεμαν.

ΠΑΛΑΣΑ Σο σο σο... ψαλάφεμαν;

ΚΕΡΕΚΗ Σο ψαλάφεμαν τη Παρέσας για τον γιον ατουν τον Γιαγκούλην.

ΠΑΛΑΣΑ Ευλο(γ)ημέντσα, αϊκον καλόν χαπάρ' έγιες με κ' εικορδυλάεν η γλώσσα σ'; (Την αγκαλιάζει και την βάζει να καθίσει) Αέτσ' ευτάει ο κόσμος; Έκοψες τα γόνατα μ' αφορισμέντσα. Ακομάν τρομάζω.

ΚΕΡΕΚΗ Να σ'χωράς με, Παλάσα, 'κ' εθέλ'να.

ΠΑΛΑΣΑ Με το μολύβ' να εκρούνες με, αίμαν 'κ' έσταζα.

ΚΕΡΕΚΗ Εγώ πα πολλά εστεναχωρεύτα, άμα είχα τον φόγον γιάμ' έκλωθες με οπίσ' κ' εντροπάγουμ'νε.

ΠΑΛΑΣΑ Χάσον τα παλαλά ντο λες.

ΚΕΡΕΚΗ Αέτσ' αν έν', ας 'ινταν όλξ χόνα και νερά. Η στεναχώρια σο καλόν εξέβε μας.

ΠΑΛΑΣΑ Αϊκα να είναι τα στεναχώριας, να έρταν και να δαβαίν'νε αγλήγορα.

ΚΕΡΕΚΗ Κι ατώρα πέει με ντο θα λέγω τα κυρουκά τη Γιαγκούλη, αναμένε χαπάρα.

ΠΑΛΑΣΑ Όπως είπες, αέτσ' πα ας ευτάμε. Εκεινος ο παιδάς πολλά έβρασεν σην ψη μ'. Τρανόν χαράν εδώκις με.

ΚΕΡΕΚΗ Ντο χαπάρ' είχα εγώ ντο είχες αϊκα νιάτα. Αν έξερα το, παλάλα 'κ' έμ'νε να εικορδυλάγουσον η γλώσσα μ'.

ΠΑΛΑΣΑ Ας έτον κι από αέτσ', τα υστερ'νά να είναι καλά.

ΚΕΡΕΚΗ Κι ατώρα, Παλάσα, ας πάω και όπως είπαμε. Σο βράδον κέσ' ν' αναμέντς τα κυρουκά τη Γιαγκούλη. Μετ' εκείντς θα έρχουμαι κ' εγώ. Πολλά θέλω να 'ίνεται από η δουλεία.

ΠΑΛΑΣΑ Να έρχεσαι κ' εσύ, Κέρεκη, πολλά θα χάρουμαι. Κι ατώρα, σίτα πας, μέντζον τον αντράδελο μ', τον Στοφόρον, σο βράδον κέσ' να έρται κ' εκείνος σ' οσπίτ'.

ΚΕΡΕΚΗ Καλά, Παλάσα. (Φεύγει) Όλα καλά να πάνε.

ΠΑΛΑΣΑ Ο θεόν να δι' και όλξ να πάνε καλά. (Μονολογεί) Από η δουλεία αν 'ίνεται, άλλο τιδέν 'κι θέλω. Ας σον ουρανόν ντ' εράεα σην γην θα ευρήκ' ατο. Παναϊα, δος φώτισην (Κάνει το σταυρό της) την

Παρέσαν να δέχεται και να ησυχάζω. Να ελέπ' κ' εκείνε έναν άσπρον ημέραν. (Υστερα από λίγη σιωπή λέει) Άμα τ' αφορισμένοπο μ' γιατί 'κ' εφάνθεν ακόμαν. Πότε θα έρται και να ευτάμε κ' ένα δύο ετοιμασίας; Για ας τερώ μίαν κι άλλο πουδέν φαίνεται;

(Εκείνη την ώρα μπαίνει μέσα η Παρέσα) Νέκουτση αφορισμέντσα, πού επήες εχάθες και χαπάρ' πα 'κ' εδώκες με;

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, μη τσαιεις και μη χαλάντς τον κόσμον.

ΠΑΛΑΣΑ Ατό ντ' εποιικες καμίαν 'κ' εποιικες ατο. Γιατί 'κ' εδώκες με χαπάρ' να μη στεναχωρεύουμαι;

ΠΑΡΕΣΑ Μίαν 'κ' εδώκα σε χαπάρ' και θα εβγάλτς ατο ας σο μυτί μ'.

ΠΑΛΑΣΑ Κια, πουλόπο μ', εστεναχωρεύτα, μάνα είμαι, ντο να ευτάω;

ΠΑΡΕΣΑ Καλά, μάνα, άλλο 'κι θα ευτάγ' ατο, άλλο 'κι θα στενωχευώ σε. Κι ατώρα, άκ'σον ντο θα λέγω σε να χαιρεσαι.

ΠΑΛΑΣΑ Πέει με, πουλόπο μ', πέει με κι ας χαιρουμαι.

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, ας ευτάμε αγλήγορα. Σο βράδον κέσ' θα έρταν σο φαλάφεμαν. Πέει με, ντο πρέπ' να ευτάμε;

ΠΑΛΑΣΑ Κόριτσ', κ' εσύ απόθεν εξέρτς ατο; Ποίος είπες ατο;

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, εξέρτς ατο κ' εσύ;

ΠΑΛΑΣΑ Εσύ εξέρτς ατο, κ' εγώ αν εξέρ' ατο πολλά έν';

ΠΑΡΕΣΑ Καλά, μάνα, μη χολάδικεσαι, ερώτεσα σε, ποίος έρθεν και είπε σ' ατο;

ΠΑΛΑΣΑ Ποίος είπε μ' ατο ντο λόγος έν'; Κάποιος έρθεν και είπε μ' ατο. Εσέν ποίος είπεν ατο;

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, θα λέγω σε, μαναχόν μη χολάδικεσαι και μη λες πάντα τ' εσά.

ΠΑΛΑΣΑ Τίνος θελτς να λέγω, τ' εσά; Τ' εμά θα λέγω.

ΠΑΡΕΣΑ Εσύ ξαν τ' εσά.

ΠΑΛΑΣΑ Νέκουτση, πέει με, ποίος είπε σ' ατο, κι άφ'ς τα πολλά τα λόγια. 'Κ' έν' καιρός για χάσιμον.

ΠΑΡΕΣΑ Εμέν είπεν ατο η Λίτα.

ΠΑΛΑΣΑ (Παραξενεμένη) Ποίος είπες. Γιάμ' 'κ' έν'σα καλά, πέει ατο μίαν κ' άλλο.

ΠΑΡΕΣΑ (Παραξενεμένη και αυτή) Μάνα, ντ' εχπαράες; Η Λίτα είπα σε, είπε μ' ατο.

ΠΑΛΑΣΑ Καλά, η περή απόθεν έμαθεν ατο;

ΠΑΡΕΣΑ Εκείνε ποίον εφέκεν χάμ' κ' επέμ'νεν κι ατο.

ΠΑΛΑΣΑ Σωστά λες, ποίον εφέκεν χάμ' κ' επέμ'νεν κι ατο. (Στους θεατές) Λέτε να εσέγκαν κ' εκείνε την τσαρτομάτισσαν και είπε σ' ατο;

ΠΑΡΕΣΑ Εκούξε με σ' οσπίτ'ν ατ'ς κ' εκει είπε μ' ατο.

ΠΑΛΑΣΑ Νέκουτση, ντο λες; Για κάθικα (κάθεται) και πέει με, ντο 'ίνεται αδακέσ'; Άμον 'κ' ελέπω καλά τα πράματα. Για πέει με ντο είπε σε;

ΠΑΡΕΣΑ Και ντο 'κι είπε με, να έξερες μαναχόν. Δύο ώρας έλεεν. Από πού να σιαλώνω εγώ πα 'κ' εξέρω. Είπεν το έναν, είπεν το άλλο, το στόμαν ατ'ς απάν' 'κ' έρθεν. Εγώ όχι είπα τεν κ' εστάθα. Εκείνε ξαν τ' εκεινές. Έλα και μη χαντς αϊκον παλικάρ', θα έει σε και θα παρέει σε. Σ' έναν αϊκον οσπίτ' αν εμπαιντς, άλλο δεν 'κι θελτς. Θα ελέπ'ς άσπρον ημέραν, θα ησυχάζ' και η μάνα σ'. Είπεν εκείνε,

είπα εγώ, σα τελευταία πώς εγέντον εγώ πα 'κ' ηξέρω, επέρεν τ' αχούλα μ'.

ΠΑΛΑΣΑ

Καλά, εσύ χωρίς τη μάνα σ', πώς έκοψες και έραψες; Πώς εποίηες αϊκίον δουλείαν;

ΠΑΡΕΣΑ

Εγώ ούτε έκοψα ούτε έραψα.

ΠΑΛΑΣΑ

Κιάμ' πώς επέρεν τ' αχούλα σ';

ΠΑΡΕΣΑ

Είπα τεν και τ' άλλο. Αν 'νι θέλ' η μάνα μ', ατο η δουλεία 'νι 'ίνεται.

ΠΑΛΑΣΑ

Ατό πολλά καλά ενούντσες και είπες ατο. Εκείνε ντο είπε σε, όντες είπες ατεν αέτσ';

ΠΑΡΕΣΑ

Τη μάνα σ' πώς 'νι θα ερωτάς, θα ερωτάς και τη μάνα σ'. Χωρίς την βουλήν τη μάνας-ι-σ', να μη ευτάς τιδέν.

ΠΑΛΑΣΑ

Και κα 'νι λες με, εκεί έσ'νε όσον τώρα;

ΠΑΡΕΣΑ

Εκεί έμ'νε. Στην στράταν, σίττα έρχουμ'νε, επέντεσα την θεία μ' την Τσόφαν. Εκαλάτσεφα και με τ' εκείνεν ολίγον.

ΠΑΛΑΣΑ

Πώς έν'; Έν' καλά;

ΠΑΡΕΣΑ

Καλά έν', είπε να λέγω σε και προσκυνήματα και αύριον, ίσως, να έρται ελέπ' σε.

ΠΑΛΑΣΑ

Ας έν' καλά. Κι ατώρα δέβα φέρον έναν τενίμ' νερόν να σιλεύουμε αβούτο τ' απέσ'.

ΠΑΡΕΣΑ

Καλά, μάνα, ας πάω παίρω την κάντζαν και τα βέτρας και πάω.

ΠΑΛΑΣΑ

Τέρεν με την μαχανάν και τα ζα, γιάμ' ελύγαν και κρούνε τ' έναν τ' άλλο.

ΠΑΡΕΣΑ

Άλλο ντο να ευτά(γ)ω;

ΠΑΛΑΣΑ

Τέρεν κι αγλήγορα να κλώδικεσαι. Ωράσον πιάδικεσαι με την κανάν στην καλατσήν κι ανασπάλλτς να έρχεσαι. Πρέπ' να ευτάμε αγλήγορα, γιατί 'νι θα προφτάνουμ'.

ΠΑΡΕΣΑ

Ώσνα τερείς ολόγερα, αδά θα είμαι. Σ' έναν κάρτον πάω κ' έρχουμαι (Φεύγει).

ΠΑΛΑΣΑ

(Μονολογεί) Πολλά χαρεμέντσαν ελέπω την Παρέσα μ'. Και πώς να μη έν' χαρεμέντσα που θα παίρ' έναν αϊκίον καλόν παιδί; Ας είχαμ' κ' εμείς ατουικά τύχη. Τρία χρονών ορφανίεν το πουλόπο μ'. Εγώ εξέρω πώς επέρασαν απατότε δεκαπέντε χρόνια, εγώ εξέρω ντο έσυρα ώσνα τρανύν ατο, εγώ εξέρω ντο μαύρα ημέρας εδέβασα ώσνα φέρ' ατο σ' αβούτο την ηλικίαν. Έϊ κιτι μαύρα χρόνια, να πάτε κι άλλο να μη κλώσκουσαν. Εκείνα ολίγον πολλά ενεσπάλθαν, απαδά και πέραν να είναι καλά. Πολλά αγνός και θαμαστός έν' αβούτος ο κόσμος. Μίαν χαρεμένος και μίαν στεναχωρεμένος. Κι αν θέλουμ' να λέμε την ορθίαν, τα στεναχώριας είναι κ' άλλο πολλά. Άμα ατώρα, 'κ' έν' καιρός να νουνίζουμ' αϊκα πράματα, άλλα έχουμε να ευτάμε.

ΠΑΡΕΣΑ

(Μπαίνει και λέει) Μάνα, έρθα.

ΠΑΛΑΣΑ

Καλά εποίηες, πουλί μ'. Κι ατώρα σίλεψον αβούτο τ' απέσ' κ' εγώ ας πάω τερώ ντο ετοιμασίας θα ευτά(γ)ω (Φεύγει)

ΠΑΡΕΣΑ

(Σφουγγαρίζει και τραγουδάει)

Η κόρ' επήεν στον παρχάρ' ε-ε-ε πουλί-ι-μ' που -ου λιμ'

να 'ι-νε-ται ρομάνα, έλα έλα λέγω σε -ε -ε -ε

και για τ'ατέν θα 'ίνουμαι, που-ου-λίμ' γιαβρί μ'

και κυ-νη-γός σ' ορμάνα, ποδε ποδεδιζω σε ε-ε-ε.

- ΠΑΛΛΑΣΑ (Μπαίνει μέσα μόλις τελειώνει το τραγούδι η Παρέσα) Πάρεσα, 'κ' ερώτεσα σε πα, πώς ελέπ'ς τα πράματα;
- ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, καλά ελέπ' ατα, εσύ πώς ελέπ'ς ατα;
- ΠΑΛΛΑΣΑ Εγώ πα καλά ελέπ' ατα, κρυφόν χαράν έχω.
- ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, καλόν παιδίν έν'.
- ΠΑΛΛΑΣΑ Καλόν και πολλά καλόν.
- ΠΑΡΕΣΑ Την σειράν ατουν πα καλά έχ'νε.
- ΠΑΡΕΣΑ Ο κυρτσ ατ' πολλά βιον εφέκεν ατον.
- ΠΑΛΛΑΣΑ Ντο βιον εφέκεν ατον;
- ΠΑΡΕΣΑ Ολίγον έν' το βιον ντ' εφέκεν ατον;
- ΠΑΛΛΑΣΑ Νέκουτση, για τίναν λες με εσύ;
- ΠΑΡΕΣΑ Για τίναν πα λέγω σε ντο λόγος έν'; Για τον Γιωρίκαν τη Κακάτδοнос λέγω σε.
- ΠΑΛΛΑΣΑ Χασειτόν νερόν έξες απάν'-ι-μ', θα ζαντύνω. Ντο θα ευτά(γ)ω η μάρσα, ποίον στράταν να παίρω και πάω χάμαι;
- ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, ντο έπαθες σίτα έστεκες;
- ΠΑΛΛΑΣΑ Σκυλογέτιμον, άλλο ντο εθέλνες να επαθάνα;
- ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, ντο έν';
- ΠΑΛΛΑΣΑ Έναν έχω σε, ζάι να μη είχα σε. Ήμαρτον, θεέ μ', τρανόν λόγον είπα, (Κάνει την προσευχή της) σ'χώρα με.
- ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, έλα σα καλά σ', ντο έπαθες;
- ΠΑΛΛΑΚΑ Αφορισμενόπον, άλλο ντο θελτσ να παθάνω; Εσύ πώς εποίκες αϊνον ανούνιγον δουλείαν;
- ΠΑΡΕΣΑ Εγώ εποίκα ανούνιγον δουλείαν;
- ΠΑΛΛΑΣΑ Κόψον τη λαλίας. Έεις και κατσίν και καλατδεύς;
- ΠΑΡΕΣΑ Μάνα,...
- ΠΑΛΛΑΣΑ (Την κόβει απότομα και λέγει) Τσούρα το είπα.
- ΠΑΡΕΣΑ Μάνα,...
- ΠΑΛΛΑΣΑ (Απότομα) Χάθ' απ' έμπρα μ', είπα σε. Εφαρμάκωσες με.
- ΠΑΡΕΣΑ Ντο εποίκα και εφαρμάκωσα σε;
- ΠΑΛΛΑΣΑ Νέκουτση, τ' εκείνου ποίον ερέχτες;
- ΠΑΡΕΣΑ Γιατί, ντο έχ' ο Γιωρίκας, τσιπ' καλόν παιδίν έν';
- ΠΑΛΛΑΣΑ Ο καλομηνάς εδέβεν από πάν' ατ'.
- ΠΑΡΕΣΑ Κι άμον τον Γιωρίκαν ποίος έν';
- ΠΑΛΛΑΣΑ Ανάθεμα κ' εσέν κ' εκείνον το μεθύστακαν.
- ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, άλλο 'κι πίν' κι άλλο 'κι μεθύν'.

ΠΑΛΑΣΑ Χάσον τον χουμαρτζήν.

ΠΑΡΕΣΑ Χαρτία πα άλλο 'νι παίζ' και σο καφενείον πα άλλο 'νι πάει.

ΠΑΛΑΣΑ Τέρεν εσύ ντο λέει με για τον ταμπάλ'.

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, όντες γυναικίζ', θ' αλλάζ'.

ΠΑΛΑΣΑ Σ' εκείν τ' ωμίν απάν' να κείσαι.

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, θ' αλλάζ' λέγω σε.

ΠΑΛΑΣΑ Ανάμ'νον, κόρ', ανάμ'νον. Ο λύκον πρόγατον 'νι 'ίνεται.

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, μ' είσαι απόσον χαϊνενα.

ΠΑΛΑΣΑ Κόριτσ', κόψον τη λαλία σ', ως αδικά (δείχνει το λαιμό της) έγχεσ με.

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, έκοψες τα φτερά μ', άλλο 'νι ηξέρω ντο να λέγω.

ΠΑΛΑΣΑ Νέκουτση, 'νι 'ίνεται να μενίζουμ' ατ'ς να μη έρταν;

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, ξάι μη πιδίεις, από η δουλεία θα 'ίνεται.

ΠΑΛΑΣΑ Εγώ πα λέγω 'νι θα 'ίνεται. Εκείνη η τσαρτομάισσα πώς επέρεν τ' αχούλα σ'; Θαμάουμαι, θαμάουμαι μετ' εσέν το κορίτσ'.

ΠΑΡΕΣΑ Τ' εσά τ' αχούλα ποίος επέρεν;

ΠΑΛΑΣΑ Εγώ άλλα ενούνιζα και άλλα έρθαν σο κιφάλι μ'.

ΠΑΡΕΣΑ Εσύ ντο ενούνιζες;

ΠΑΛΑΣΑ Εγώ ατώρα ντο τσογάπ' θα δίγω σα κυρουκά τη Γιάγκονος;

ΠΑΡΕΣΑ Τίνος Γιάγκονος;

ΠΑΛΑΣΑ Τη Γιάγκονος τη Σαρπισκενά.

ΠΑΡΕΣΑ Γιάμ' έδωκες το λόγο σ' και σ' εκείντες;

ΠΑΛΑΣΑ Εφέκαμ' το καλόν το παιδίν κ' επίασαμ' στην γιαχάν τη χουμαρτζή. Αϊκον πα άλλο 'κ' είδα.

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, άδικα μη χαντες τα λόγια σ'.

ΠΑΛΑΣΑ Τεμάκ' χάνω και τα λόγια μ'; Αϊκον έν', κρους τ' ωβόν στην πέτρων, τ' ωβόν τσακούται, κρους την πέτρων σ' ωβόν, ξαν τ' ωβόν τσακούται.

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, αν 'νι 'ίνεται με τον Γιωρίαν, θα ευτά(γ)ω ό,τι εποίκεν η Θεοφρονία.

ΠΑΛΑΣΑ Όχι πουλόπο μ', από μαναχόν μ' ευτάς κι ας 'ίνεται όπως θελτες.

ΠΑΡΕΣΑ (Αγκαλιάζει τη μάνα της και λέει) Μάνα, μη στεναχωρεύεσαι, όλα καλά θα πάνε.

ΛΕΜΟΝΑ (Χτυπάει τη πόρτα και μπαίνει Έγας και χαιρετίας και καλά να πάνε τα δουλείας.

ΠΑΛΑΣΑ Καλώς την Λεμόναν, πώς αέτσ' απαδικέσ';

ΛΕΜΟΝΑ Κάτ' θέλω να λέγω σε.

ΠΑΛΑΣΑ Πέει κι ας ακούω.

ΛΕΜΟΝΑ Τα κυρουκά τη Μούχονος έστειλαν εμε να λέγω σας πως απόψ' θα έρταν σο φαλάφεμαν.

ΠΑΛΑΣΑ Για τιναν Μούχον λες με;

ΛΕΜΟΝΑ Για τον Μούχον τη Κακάτδονος.

ΠΑΛΑΣΑ Νέκουτση, ντο λες; Γιάμ' εζαντυνες κ' εσύ πα κ' εκείν' πα που έστειλαν εσε;

ΛΕΜΟΝΑ Γιατί, Παλάσα;

ΠΑΛΑΣΑ Εκείνος λογοδοσμένος 'κ' έν' με την Τσοφούλαν;

ΛΕΜΟΝΑ Έτον, ατώρα 'κ' έν'.

ΠΑΛΑΣΑ Εχάλασεν ατα και μετ' εκείνεν;

ΛΕΜΟΝΑ 'Κ' εταιριάξαν, πολλά γλωσσού έν' και τα κυρουκά 'τ' πα ζάι 'κ' εσάευεν.

ΠΑΛΑΣΑ (Στους θεατές) Εκείνος πολλά τιχουρλού έν'.

ΛΕΜΟΝΑ Ντο είπες, Παλάσα;

ΠΑΛΑΣΑ Να πας λες ατ'ς αδακέσ' να μη πατούν.

ΛΕΜΟΝΑ Γιατί, Παλάσα;

ΠΑΛΑΣΑ Εκείνος πα, το χάπιτικ', ντο έν' και θα κοροϊδεύ' τη χώρας τα κοριτῶ; Με την Καρτερήν 'κ' εταιριάξεν, με την Τσοφούλαν 'κ' εταιριάξεν και θα ταιριάζ' με την Παρέσαν;

ΛΕΜΟΝΑ Η Παρέσα άλλο έν'.

ΠΑΛΑΣΑ Λεμόνα, καλά θα ευτάς να πας λες ατ'ς να κάθουνταν σ' ωβά τουν κ' αδακέσ' να μη πατούν.

ΛΕΜΟΝΑ Ας έρταν, κι ατά ντο είπες, πέει ατα και σ' εκείντς.

ΠΑΛΑΣΑ Είπα σε, αδακέσ' δουλείαν 'κ' έχ'νε.

ΛΕΜΟΝΑ Ας ερωτούμ' και την Παρέσαν, ας τερούμ' ντο λέει κ' εκείνε.

ΠΑΛΑΣΑ Ατουκά έν', ορώτα τεν.

ΛΕΜΟΝΑ Πάρεσα, πουλί μ', εσύ ντο λες;

ΠΑΡΕΣΑ Ό,τι λέει η μάνα μ', να κάθουνταν σ' ωβά τουν κι αδακέσ' να μη πατούν.

ΛΕΜΟΝΑ Γιάμ' έν' ση μέσ' απέσ' άλλος;

ΠΑΛΑΣΑ Ατό τ' εμέτερον δουλείαν έν'.

ΛΕΜΟΝΑ Λέτσ' αν έν', ας πάω λέγ' ατ'ς να κάθουνταν σ' ωβά τουν. (Φεύγει)

ΠΑΛΑΣΑ Λέτσ' να λες ατ'ς.

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, ντο να ευτά(γ)ω ατώρα;

ΠΑΛΑΣΑ Δέβα βράσον κάμποσα ωβά ας είναι έτοιμα.

ΠΑΡΕΣΑ Καλά, μάνα. (Φεύγει)

ΠΑΛΑΣΑ (Μονολογεί) Χριστέ μ' (Κάνει το σταυρό της) λελεύω τ' όνομα σ', δος με φώτισην.
Η Παρέσα μ' σε τρανόν πελᾶν εσέγχε με. Ντο θα ευτά(γ)ω 'κ' εξέρω. Κι θέλω να χαλάνω την καρδιαν ατ'ς. Το παιδί μ' έν' και ο γονέον πάντα θέλ' το καλόν τη παιδί ατ'. Ντο έσυρα, εγώ η μάρσα, ώσνα τρανύν' ατεν και τέρεν εσύ ντο έγχιεν ατώρα σο κιφάλι μ'. Πώς θα ευτά(γ)ω, πώς θα ευτά(γ)ω εγώ με τα χέρᾱ μ', έναν αϊκον δουλείαν; Πώς θα λέγω το ναι; Έναν καλόν λόγον 'κ' έκ'σα για τ' εκείνον τον παιδάν. Ντο ερέχτεν τ' εκείνού χαπάρ' 'κ' έχω. Πώς εκατάφερεν κ' επέρεν τ' αχούλα 'τ'ς εκείνε η λεντζού, εκείνε η τουρτουροῦχειλος, εκείνε η καταραμέντσα; Την κιαντήν ατ'ς 'κι τερεί, τ' αλλτς τερεί ν' αντρίζ'. Ποίος είπεν ατεν να ταράεται σ' εμόν το κορίτσ;

Εμέν γιατί 'κ' ερώτεσεν;

ΠΑΡΕΣΑ (Μπαίνοντας) Μάνα, ντο πουῶτουρίεις μαναχέσσα;

ΠΑΛΑΣΑ Παρέσα πουλί μ', σε τρανόν πελάν εσέγγες με. Πολλά στενωρεύκουμαι. Νουνίζω κ' απονουνίζω πώς επέρες αίκον απόφαση. Πώς επέρεν τ' αχούλα σ' εκείνη η τῶσαρομάισσα;

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, ξαν ντο εντώκειν σο νου σ'; 'Κι θέλω να στενωρεύκεσαι. Εκείνη τηγάν λες το κακόν εμούν 'κι θέλ'.

ΠΑΛΑΣΑ Εσύ, ρίζα μ', τῶσαχάλ'κον είσαι, ο νους-ι-σ' ακομάν 'κι κόφτ'. Ωφ, ωφ και ξαν ωφ.

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, ντο ωφ, ωφ, γιατί ωφλαεύς;

ΠΑΛΑΣΑ Πάρεσα, πουλί μ', έλα και μη 'ίνεται από η δουλεία. 'Ακ'σον τη μάνα σ', το καλός θέλω. Ντο να ευτάγ' ατο, όντας θα πουῶμανεύς απυστερναίαις.

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, ξαν ντο έρθεν εύρε σε;

ΠΑΛΑΣΑ Πάρεσα, τ' εκείνου ποίον ερέχτες; 'Εναν καλόν λόγον 'κι έκ'σα για τ' εκείνον τον παιδάν.

ΠΑΡΕΣΑ Ο Δαμιανόν πα τη Κουτάλ' αίκος έτον, άμα είδες πόσον έλλαξεν ασσό εγυναίικ'σεν. Πέει με, σωστά 'κι λέγω; Ποίος έν' άμον εκείνον νοικοκύρτς ατώρα;

ΠΑΛΑΣΑ Η πισσού και η ξερομουντζουρος η Λίτα εμάτσε σε ατά τ'αχούλα; Το κολοβόν τ' οφίδ'...

ΠΑΡΕΣΑ Εσύ όπως λες τ' εμόν ο νους ξάι 'κι κόφτ' κι ας σον κόσμον χαπάρ' 'κι έχω. Τεμάκ' βούδ' παλαλόν είμαι.

ΠΑΛΑΣΑ Άμον πολλά αγλάζ' η γλώσσα σ'.

ΠΑΡΕΣΑ Τ' εσόν ο Γιαγκούλης κι άλλο καλός έν';

ΠΑΛΑΣΑ Εσύ ντο λες, 'κ' έν' κι άλλο καλός;

ΠΑΡΕΣΑ Ο τολαντουρτῶής ολίγα κορίτῶα εκοροίδειψεν;

ΠΑΛΑΣΑ Εγώ, άμον μάνα, πολεμώ για το καλό σ', εσύ αν 'κι θελτς να εγροικιάς ατο, ντο να ευτά(γ)ω σε. 'Κι θέλω απυστερναίαις να ευρήκ'ς σ' εμέν μαχανάν. Αν 'κι θα περάεις καλά εγώ θα υποφέρω, εγώ θα στενωρεύκουμαι, εγώ θα τρώω την ψη μ'. Φογούμαι αγλήγορα θ' αποθάνω.

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, μη τογραεύς την καρδιά μ', θέλω με τ' εσόν την ευχήν να 'ίνεται.

ΠΑΛΑΣΑ Εγώ, πουλί μ' ό,τι είχα να έλεγα σε, είπα το.

ΠΑΡΕΣΑ (Κοιτάζει από το παράθυρο και λέει) Μάνα, ντο ελέπω;

ΠΑΛΑΣΑ Ντο ελέπ'ς;

ΠΑΡΕΣΑ Ο Γιαγκούλης, τα κυρουιά 'τ', η Κερεκή τη Καρτσάλ' και η θεία τη Γιαγκούλη, η Μυροφόρα, Αδακίεσ' έρταν.

ΠΑΛΑΣΑ Ατείν' πα σο ψαλάφεμαν έρταν, ντο θα ευτά(γ)ω ατώρα 'κι ηξέρω.

ΠΑΡΕΣΑ (Κουνώντας το κεφάλι λέει) Ατώρα εγροίκ'σα ντο 'ίνεται.

ΠΑΛΑΣΑ Άνοιζον τ' ομμάτῶ σ', ατός έν' για τ' εσέν. Καλόν παιδίν και καλόγνωμον.

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, ξάι μη χαντς τα λόγια σ'.

ΠΑΛΑΣΑ Αφορισμενόπον, εμά(γ)ειψε σε εκείνη η τσερεπίνα, εκείνη η καταμάγια;

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, το καλόν ντο θέλω ας εσέν έν' να μη βάλτς ατ'ς απέσ'

ΠΑΛΑΣΑ Νέκουτῶη, εζάντυνες; Πώς 'κι θα βάλ' ατ'ς απέσ'; Ατό ντο λες εσύ, εγώ κ' επορώ να ευτά(γ)ω ατο.

ΠΑΡΕΣΑ Ντο θα λέει ο Γιωρίκας αν έρται κ' ελέπ' ατ'ς αδαπέσ';

ΠΑΛΑΣΑ Η γαιλά μ' ο Γιωρίκας έν', ας πάει λέει ήνταν θέλ'. Ατώρα θα φογούμες και τον Γιωρίαν; Φογούμες

τον άρκον, θα φογούμες και την πορδήν ατ' ;

ΠΑΡΕΣΑ Μάνα, μη βαλτς ατ'ς απέσ'.

ΠΑΛΑΣΑ Ακόμαν 'κ' εζάντυνα να ευτά(γ)ω από ντο λες.

ΠΑΡΕΣΑ Αν βαλτς ατ'ς απέσ', εγώ εμπροστά τουν 'κ' εβγαίνω.

ΠΑΛΑΣΑ Αϊκα παλαλά 'κι θέλω να λες. Από ντο λες ζάι σωστόν 'κ' έν'.

ΚΕΡΕΚΗ (Χτυπάει τη πόρτα)

ΠΑΡΕΣΑ Εγώ φέγω (Φεύγει)

ΚΕΡΕΚΗ (Ξαναχτυπάει τη πόρτα και λέει) Παλάσα, άνοιζον.

ΠΑΛΑΣΑ (Πηγαίνει να ανοίξει, ενώ συγχρόνως λέει) Ντο θ' ευτά(γ)ω η μάρσα, ρεζιλ' θα 'ίνουμαι. Παναϊά, ντο έτον αβούτο σ' εμόν το κιφάλ'; (Ανοίγει την πόρτα).

(Μπαίνουν όλοι μαζί και απευθύνουν διάφορους χαιρετισμούς - 'Υας και χαιρετίας.)

ΠΑΛΑΣΑ (Τους καλωσορίζει και τους λέει) Καθέστεν, καθέστεν (Αφού καθήσουν όλοι, η ίδια κάθεται δίπλα στην Κερεκή)

ΚΕΡΕΚΗ Παλάσα, η Παρέσα πού έν', το πρωί πα όντες έρθα 'κι είδα τεν; 'Κ' έν' αδά;

ΠΑΛΑΣΑ Σο μαντρίν έν', επήεν να φάζ' τα ζα.

ΚΕΡΕΚΗ Είπεσ ατεν πως θα έρχουμες;

ΠΑΛΑΣΑ Είπα το, είπα το αέτσ' απαγκέσ' απαγκέσ'. Ατώρα όντες έρται, τέρεν και γόμωσον το κιφάλ'ν ατ'ς.

ΚΕΡΕΚΗ Καλά ντο είπεσ μ' ατο, αέτσ' θα ευτά(γ)ω.

ΚΩΣΤΗΣ Παλάσα, πώς είσαι;

ΠΑΛΑΣΑ Καλά, Κώστη, καλά ας λέμε.

ΚΩΣΤΗΣ Πάντα καλα να είσαι.

ΠΑΛΑΣΑ Εγώ ας αφήνω σας ολίγον (Φεύγει)

ΚΕΡΕΚΗ Τα πράματα πολλά κρύα είν', 'κι ελέπ' ατα καλά.

ΚΑΛΗ Εγώ πα εγροίξ' ατο, όντες εσέβαμ' απέσ'.

ΚΩΣΤΗΣ Εσύ αμάν όλᾱ εγροικιάς, ο νους-ι-σ' αμάν σο κακόν πάει, αμάν φερτς τον κατακλυσμόν.

ΚΑΛΗ Καλά έλεγα σας, πουδέν δουλείαν 'κ' έχουμε.

ΚΩΣΤΗΣ Μη κόφ'ς αμάν τ' ομούτ'. Εσύ πάντα το κακόν φερτς εμπροστά, ντο θάμαν γαρή είσαι 'κ' εξέρω.

ΚΕΡΕΚΗ Για καθέστεν, πού ευρίγουστον; Αδαπέσ' έρθετε να ταβίζετε; Ποίστε ολίγον υπομονήν ας τερούμε ντο θα 'ίνεται.

ΚΩΣΤΗΣ Εμέν μη λες ατο, ακείεν (Δείχνει την Κάλη) πέει ατο.

ΚΑΛΗ Ο κουτούφαλον ζαν ντο είπεν;

(Έρχεται η Παρέσα και τους κερνάει. Έρχεται και η Παλάσα και κάθεται δίπλα στην Κερεκή.

Την ώρα που κερνάει η Παρέσα, δίνονται διάφορες ευχές. Οι επισκέπτες δείχνουν να είναι

εντυπωσιασμένοι με την ομορφιά της Παρέσας.)

ΚΩΣΤΗΣ (Καθώς κερνιέται) Σην ύαν ολωνών, Παλάσα, ο θεόν να δει σας ό,τι αγαπάτεν.

ΠΑΛΑΣΑ Να είσαι καλά, Κώστη.

ΚΑΛΗ Σην ύαν εσουν και ό,τι ποθείτε.

ΠΑΛΑΣΑ Ύαν να έχετεν.

ΚΕΡΕΚΗ Όπως ποθούμε, αέτσ' πα να 'ίνεται.

ΓΙΑΓΚΟΥΛΗΣ Ο θεόν να δει σας χρόνα και ό,τι άλλο αγαπάτε.

ΠΑΛΑΣΑ Να είσαι καλά, πουλί μ' Γιαγκούλη.

(Η Παρέσα όλο αυτό το διάστημα είναι ψυχρή και αδιάφορη και με κατεβασμένο το κεφάλι. Στη συνέχεια φεύγει για να μην ξαναεπιστρέψει, επειδή περιμένει το Γιωρίια.)

ΠΑΛΑΣΑ (Στην Κερεκή, λίγο μετά την αποχώρηση της Παρέσας) Κέρεκη, για δέβα τέρεν ντο θέλ' να λέει σε η Παρέσα.

ΚΕΡΕΚΗ Ας πάω (Φεύγει)

ΚΩΣΤΗΣ Άλλο πώς πας, Παλάσα;

ΠΑΛΑΣΑ Με το νου μ' καλά είμαι, Κώστη.

ΚΩΣΤΗΣ Άλλο 'κ' εδέβες σ' εμέτερα κέσ';

ΠΑΛΑΣΑ Ντο να λέγω σε, Κώστη, τα δουλειας 'κι αφήν'νε με.

ΚΑΛΗ Εροθύμεσες ατεν;

ΚΩΣΤΗΣ Πώς επήγαν οφέτος τα γεννήματα;

ΠΑΛΑΣΑ Καλά, Κώστη, ας οπέρτσ κι άλλο καλλίων, παράπονον 'κ' έχω. Τ' εσα πώς επήγαν;

ΚΩΣΤΗΣ Τ' εμά πα καλά επήγαν, παράπονον εγώ πα 'κ' έχω, άμα τ' αφορισμένα πολλά τάλιτσαν είχαν.

ΠΑΛΑΣΑ Ατόσον ατόσον τ' εμά πα είχαν.

ΚΩΣΤΗΣ Λαζούδα πα εσέγιες;

ΠΑΛΑΣΑ Λαζούδα πα εσέγια και σουσάμα πα. Και όλα οφέτος καλά επήγαν. Έξ' απέσ' όλα εγόμωσα.

ΚΩΣΤΗΣ Παλάσα, ντο ελέπω, όσον το πας και νεούσαι;

ΚΑΛΗ (Αγριεύει και κουνάει απειλητικά το κεφάλι της)

ΠΑΛΑΣΑ Κώστη, ντο είπες;

ΚΑΛΗ Όσον το πας και νεούσαι είπεν.

ΚΩΣΤΗΣ Πόσα παράδας ευτάνε τα κορίτσα τη χωρι' εμουν.

ΠΑΛΑΣΑ Χάσον το λες, Κώστη.

ΚΩΣΤΗΣ Ποίος λέει πως έεις κορίτσ' τη παντριάς.

ΚΑΛΗ Κώστη, κανείται, πάτ' απάν'.

ΚΩΣΤΗΣ Κάλη, σωστά 'κι λέγω;

ΚΑΛΗ Εσύ, αφορισμένε κατακέφαλε, τῶπι έχασες την εντροπής.

ΚΩΣΤΗΣ Γιατί, Κάλη, ντο είπα κ' επέρες με κ' εστάθες;

ΚΑΛΗ Κόφον τη λαλία σ', γιατί ασσό λες χαπάρ' 'κ' έεις.

ΚΩΣΤΗΣ Εγώ 'κ' έχω χαπάρ'; Νασάν τ' αχούλα σ'.

ΚΑΛΗ Για πέει με εσύ, εμείς για την Παλάσαν έρθαμε;

ΚΩΣΤΗΣ Εσύ πα ντ' αγνέσσα είσαι, ση Παλάσας τ' οσπίτ' ευρίγουμες, για την Παλάσαν θα λέμε.

ΚΑΛΗ Τέρ' εσύ την καμέτιαν ντο λέει και πώς ευτάει σε και σπαντς.

ΚΩΣΤΗΣ Αν θελτς σπάσον κι αν θελτς τῶακλιζον, εγώ την ορθίαν λέγω.

ΚΑΛΗ Κώστη, έλα σα καλά σ', μ' ευτάς με κι ανοίγω το στόμα μ'.

ΠΑΛΑΣΑ Κάλη, άφ'ς ατον ας λέει.

ΚΑΛΗ Τερώ εσύ πα ερέχτες ντο λέει.

ΠΑΛΑΣΑ Ποίος 'κ' ερέχκεται όντες ακούει αῖτα λόγια;

ΚΩΣΤΗΣ Εθέλνες να έκουες ατο;

ΚΑΛΗ Αφορισμένε μωμόγερε, εμείς για τ' όποιον έρθαμε;

ΚΩΣΤΗΣ Εσύ 'κ' εξέρτς και ερωτάς εμέν;

ΚΑΛΗ Εγώ εξέρω, εσύ φαίνεται 'κ' επέρες χαπάρ'.

ΚΩΣΤΗΣ Νέκουτση, γιάμ' εσέβεν απέσ' -ι-σ' ο δάβολον;

ΚΑΛΗ Ο δάβολον σ' εσέν απέσ' εσέβεν, άμα ας ευτά(γ)ω υπομονήν ώσνα πάμε σ' οσπίτ' κ' εγώ μαθίζω σε.

ΚΩΣΤΗΣ Εσύ αν θελτς δέβα, εγώ θ' απομένω αδά.

ΚΑΛΗ Εμείς για την Παλάσαν έρθαμε;

ΚΕΡΕΚΗ (Μπαίνει φουρτουνιασμένη και λέει) Σ'κωθέστεν αγλήγορα κ' ας δαβαίνουμε πλαν.

ΚΩΣΤΗΣ Γιατί, Κέρεκη, ντο εγέντον;

ΚΕΡΕΚΗ Η αφορισμέντσα όχι είπεν κ' εστάθεν.

ΚΩΣΤΗΣ Γιατί, Κέρεκη, είπεν όχι;

ΚΕΡΕΚΗ Φαίνεται άλλος έν' ση μέσ' απέσ'.

ΚΑΛΗ Ατό πολλά έμορφα εγέντον και πολλά ερέχτα το.

ΓΙΑΓΚΟΥΛΗΣ Μάνα, ορώτα κ' εμέν, χασευτόν νερόν έξαν απάν'-ι-μ'.

ΚΑΛΗ Καλά εγένταν αέτσ', πουλί μ' Γιαγκούλη, κ' εγλύτωσαμ'.

ΚΩΣΤΗΣ Εγλύτωσες, ντο θα 'ίνουμες ρεζιλ' σο χωρίον εκείνο 'κ' επέρες χαπάρ';

ΚΑΛΗ Ρεζιλ' εσύ θα εποίνες μας, κακάτσο αφορισμένε, με τα άνοστα ντ' εκάθουσ'νε κ' έλεες. Θα εποίνες μας άλλο σον κόσμον να μη φανερούμες. Κι ατώρα ας ελέπω σε, αγλήγορα εμπροστά μ' κι αλλομίαν τ' αχούλι σ' σο κιφάλ' σ' να έν'.

ΚΩΣΤΗΣ Οσήμερον, Κάλη, πολλά ύλαξες.

ΚΑΛΗ Αφορισμένε τεκελτέα, ακόμαν έεις στόμαν και καλατθεύς;

ΚΩΣΤΗΣ Αχ, από το ζαρωτόν το στόμα σ', όντες ανοίς ατο, άλλο απάν' 'κ' έρται, άλλο ντο λες χαπάρ' 'κ' έεις.

ΚΑΛΗ Ξαν μ' ερχίνεσες τα μαρτουβάλα σ'. Σούκι απάν' αγλήγορα κι ας πάμε χάμες.

ΚΩΣΤΗΣ Ντ' αγληγορείται, ας κάθουμεσ ολίγον κι άλλο, ίσως κάτ' 'ίνεται. Ποίστε ολίγον κ' άλλο υπομονήν.

ΚΑΛΗ Ξίλα χρόνα να μη 'ίνεται.

ΚΩΣΤΗΣ Γιατί να μη 'ίνεται;

ΚΑΛΗ Σ' αβουτουνού τ' αλών' νε βρέχ' και νε χονίζ'.

ΠΑΛΑΣΑ (Που τους βλέπει ξεσηκωμένους) Κώστη, ντ' εσ'κώθετε, καθέστεν.

ΚΑΛΗ Ναι, σύρ' ατο και τ' εσόν η ψη.

ΚΩΣΤΗΣ Εγώ, Παλάσα, πολλά θέλω να κάθουμαι, άμα η Κάλη 'κ' εξέρω ντο έπαθεν κ' αγληγορεί. Είχα σο νου μ' να ευτάμε και παρακάθ' και να ελέγαμ' τη πατρίδας.

ΠΑΛΑΣΑ Κάλη, ντο λόγος έν' ατός ντο είπεσ, σύρ' ατο η ψη σ'.

ΚΑΛΗ Γιάμ' 'κ' εγροικάς ντο θέλω να λέγω;

ΠΑΛΑΣΑ Εγώ 'κ' εγροικώ, για πέει εσύ που εγροικάς;

ΚΩΣΤΗΣ Κάλη, άφ'ς ήσυχον την Παλάσαν.

ΚΑΛΗ Εσύ τσουρ' ατο μη φυτρώντς εκεί που 'κι σπέρνε σε.

ΚΩΣΤΗΣ Νέκουτση, εσύ τσιπ' έχασεσ την εντροπή σ'.

ΠΑΛΑΣΑ Κώστη, άφ'ς ατεν, ας τερούμε που θα πάει;

ΚΑΛΗ Μ' ευτάσ πολλά την ανήξερον.

ΠΑΛΑΣΑ Γιάμ' είδα τον άντρα σ' κ' ελιγώθα;

ΚΑΛΗ Ντο ψέμαν έν';

ΠΑΛΑΣΑ Ανάθεμα κ' εσέν κι ατόν χουχουμίτσον, τον ζεβζέκ'.

ΚΩΣΤΗΣ (Στην Κάλη). Άίτε, περιστέρα μ', άίτε ας πάμε, κανείται ντ' εκάτσαμ' αδαπέσ'.

ΚΑΛΗ Επέρες ατο απόφασην;

ΚΩΣΤΗΣ Αν θελτς ας κάθουμεσ.

ΚΑΛΗ (Τον τινάζει από τον γιακά) Εμπροστά μ' αγλήγορα.

ΚΩΣΤΗΣ Το χατίρι σ' 'κ' επορώ να χαλάνω (Στην Παλάσα) Παλάσα, αφήνω σε ύαν και έλα έναν βράδον ας ευτάμε παρακάθ'.

ΣΤΟΦΟΡΟΝ (Μπαίνοντασ) Ντο ελέπω, σο ποδάρ' ήστουν, γιατί 'κι κάθουστουν;

ΚΕΡΕΚΗ Όσον τώρα εκάθουμ'νεσ.

ΣΤΟΦΟΡΟΝ Καλά αμάν εκόψετε και έραψετε; Εμέν πα ζάι 'κ' ενέμνετε;

ΚΕΡΕΚΗ Στοφόρε, πολλά έργησεσ.

ΣΤΟΦΟΡΟΝ Κια είχα ολίγον δουλειαν, εσείσ πα χόσ' 'κ' έρθετε να παίρετε άψιμον και να φέγετε; Παλάσα, η Παρέσα πού έν';

ΠΑΛΑΣΑ Άφεντα, σην αποσκειυήν.

ΣΤΟΦΟΡΟΝ (Παραξενεύεται και κάνει μορφασμούς) Άμον κάτ' αγνά ελέπω τα πράματα. Για πέει τε με, ας εξέρω κ' εγώ ντο 'ίνεται.

ΚΕΡΕΚΗ Εμείσ ας πάμε.

ΣΤΟΦΟΡΟΝ Κέρεκη, ντο εγέντον;

ΚΕΡΕΚΗ Θα μαθάντς ατο ας σην νύφες την Παλάσαν.

(Την ώρα που φεύγουν, μπαίνουν η Λίτα, Συμέλα και ο Γιωρίκας)

ΠΑΓΚΟΥΛΗΣ Έρθεν και ο μεθύστακας.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ντο είπεν η γαρίτσα, η τσακωμέντσα η φτείρα; (Ορμαεί να τον χτυπήσει, αλλά ο Γιαγκούλης προλαβαίνει και φεύγει) Και ντ' έμορφα επέρες τη μαστίκας.

(Ο Κώστης η Κάλη ο Γιαγκουλής και η Κερεκή αποχωρούν απο τη σκηνή)

ΠΑΛΑΣΑ (Δείχνει πλέον χαρούμενη) Καλωσόρισετεν, έν' πόσον ώρα αναμένω σας. Καθέστεν.

ΛΙΤΑ Πάλασα, ντο εθέλναν ατύν αδαπέσ';

ΠΑΛΑΣΑ Χάσον τα νερασίας επεί αγλήγορα επακλαεύταν απαδαπέσ'.

ΛΙΤΑ (Με τρόπο στη Συμέλα και στο Γιωρίκα) Η δουλειά έχ' απέσ', καλά πάει. (Στην Παλάσα) Πώς είσαι, Παλάσα;

ΠΑΛΑΣΑ Καλά, Λίτα, πολλά καλά, κι άλλο καλλίων 'κι 'ίνεται.

ΛΙΤΑ Φαίνεσαι, τ' ωτία σ' πα γελούν. Η Παρέσα πού έν';

ΠΑΛΑΣΑ Εκείνε, όντες έρθαν εκείν αδαπέσ', επήεν εσέβεν σην αποσκευήν κι άλλο 'κ' εξέβεν.

ΛΙΤΑ Ατό το κορίτσ' σ', Παλάσα, πολλά αχουλούν έν'.

ΠΑΛΑΣΑ Να είσαι καλά, Λίτα. (Στους θεατές) Τσ' εξέρ' ντο έταξεν ο Γιωρίκας την τσαρομαίισσαν για να λείει αϊκα λόγια).

ΛΙΤΑ Εγώ πολλά κοριτσά εποίκα προξενίας, άμα άμον τ' εσόν την Παρέσαν αχουλούν κορίτσ' 'κ' είδα.

ΠΑΛΑΣΑ Σωστά λες, Λίτα;

ΛΙΤΑ Η λαλία σ' ξάι μ' εβγαίν'. Κρυφόν χαράν να έεις, ντο έεις αϊκον κορίτσ'.

ΠΑΛΑΣΑ Ας σην Παρέσα μ' παράπονον 'κ' έχω. Ας πάω λέγ' ατεν πως έρθετε. (Φεύγει).

ΣΤΟΦΟΡΟΝ (Καθώς περνάει η Παλάσα από δίπλα του) Παλάσα, ντο εγέντον; Για πέει με ας μαθάνω κ' εγώ και ησυχάζω.

ΠΑΛΑΣΑ Ποίσον υπομονήν, ατώρα 'κ' επορώ να λέγω σε τιδέν. (Φεύγει)

ΣΤΟΦΟΡΟΝ Ντο κρυφά δουλείας 'ντανε αδαπέσ', εγώ χαπάρ' 'κ' έχω.

(Μπαίνει μέσα η Παρέσα και καλωσορίζει τους επισκέπτες. Φιλάει το χέρι της μέλλουσας πεθεράς και του θείου της. Μετά πάει να φέρει κεράσματα.)

ΣΥΜΕΛΑ Στόφορε, ντο 'ίνεται, δεν 'κι λες;

ΣΤΟΦΟΡΟΝ Ντο εξέρω κ' εγώ ο μαύρον και ντο θα λέγω.

ΣΥΜΕΛΑ Η Νάστα πώς έν' σην ύαν ατ'ς;

ΣΤΟΦΟΡΟΝ Η Νάστα ντο ανάγινη έχ', εκείνε παχύν και πάει.

ΣΥΜΕΛΛΑ Γιατί να μη παχύν, αφού έχ' αϊκον καλόν άντραν.

ΣΤΟΦΟΡΟΝ Αιχμάλωτον θελτς να λες.

ΣΥΜΕΛΛΑ Ατό εσύ λες ατο.

ΣΤΟΦΟΡΟΝ Καλά 'κι λέγω, Λίτα;

ΛΙΤΑ Οι δύος πα καλά λέτε.

(Η Παρέσα έρχεται με τα κεράσματα, κερνάει τη Συμέλα και ύστερα τους υπόλοιπους οι οποίοι δίνουν διάφορες ευχές.)

ΣΤΟΦΟΡΟΝ Και 'κι κανείνταν όλα τ' άλλα, έχουμ' και τα μουρδουλίσματα τη Νάστας. Έλαμ' τα μουρδουλίσματα 'τς.

ΣΥΜΕΛΛΑ Σην ύα σ', πουλί μ' Παρέσα και ο θεόν να δίδει σε ό,τι αγαπάς.

ΠΑΡΕΣΑ (Κουνάει το κεφάλι)

ΣΥΜΕΛΛΑ Παλάσα, εσύ πα να χαιρέσαι την Παρέσαν.

ΠΑΛΑΣΑ Να είσαι καλά, Συμέλα.

ΣΤΟΦΟΡΟΝ Ο θεόν να δίδει σας ό,τι αγαπάτε, Κ' εσύ, Παρέσα, μετ' έναν καλόν γαμπρόν

ΠΑΡΕΣΑ (Κουνάει το κεφάλι)

ΛΙΤΑ Πουλί μ', Παρέσα, πάντα να είσαι χαρεμέντσα και ό,τι αγαπάς ο θεόν να φέρ' ατο εμπροστά σ'.

ΠΑΡΕΣΑ Ευχαριστώ, θεία Λίτα, να είσαι καλά.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Σην ύαν εσουν, θεία Παλάσα, και ό,τι επιθυμείτε.

ΠΑΛΑΣΑ Ύαν να εις, Γιωρίκα, κ' εσύ πα ό,τι επιθυμείς.

ΠΑΡΕΣΑ (Μετά το κέρασμα απομακρύνεται).

ΠΑΛΑΣΑ Ε, ποίος κάλος αέρας έγιες σας αδαιέσ';

ΛΙΤΑ Εμείς, Παλάσα, έρθαμε για την Παρέσαν.

ΠΑΛΑΣΑ Πολλά καλά εποίκετε κ' έρθετε.

ΛΙΤΑ Δεν 'κι είπε σε η Παρέσα;

ΠΑΛΑΣΑ Πώς 'κι είπε με, είπε με.

ΛΙΤΑ Αέτσ' αν έν', πέει μας ντο απόφασην επέρεις;

ΠΑΛΑΣΑ Εγώ ντο να λέγω, ό,τι λέει η Παρέσα.

ΣΤΟΦΟΡΟΝ (Που κάθεται σε αναμένα κάρβουνα και απορεί με όσα βλέπει) Παλάσα, ντο 'ίνεται, θα λες με γιόξα θα σ'κούμαι φέγω;

ΠΑΛΑΣΑ Ποίσον υπομονήν είπα σε, πολλά 'κι πάει, θα μαθάντς.

ΣΤΟΦΟΡΟΝ Εμέν άλλα είπαν εμε και άλλα ελέπω.

ΠΑΛΑΣΑ 'Αφεντα, αϊκα πα 'ίνταν. Ατώρα ποίσον υπομονήν.

ΛΙΤΑ Ας πάω ερωτώ την Παρέσαν.

ΠΑΛΑΣΑ Δέβα ορώτα τεν.

ΛΙΤΑ Ας πάω(Φεύγει)
ΣΤΟΦΟΡΟΝ (Στην Παλάσα που είναι κοντά του) Θα λες με ντο 'ίνετα;
ΠΑΛΑΣΑ (Με τρόπο) Ας λέγω σε. Αρ' άκ'σον (Του εξιστορεί ό,τι έγινε, χωρίς να ακούγεται και στο τέλος λέει)
Ησύχασες ατώρα;
ΣΤΟΦΟΡΟΝ Άντζαχ ησύχασα.
ΛΙΤΑ ('Ερχετα» κρατώντας την Παρέσα από τον ώμο και την καθίζει δίπλα στη Συμέλα) Η Παρέσα είπεν
το ναι.
ΣΥΜΕΛΑ (Αγκαλιάζει και φιλάει τη Παρέσα) Ας σο κιφάλι μ' κι απάν' τόπον έεις, πουλί μ' Παρέσα.
ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Δεν ξέρει πως να εκδηλώσει τη χαρά του)
ΠΑΛΑΣΑ (Στην Παρέσα) Πάρεσα, φέρον κέρασον μίαν κι άλλο.

(Στο κενό διάστημα που δημιουργείται, όλοι συζητούν μεταξύ τους, η Παρέσα κερνάει το κόσμο και δέχεται διάφορες ευχές . Καλά στέφανα, Παρέσα)

ΣΤΟΦΟΡΟΝ Γιώρικια, άλλο μη στέκ'ς, τρέξον κούιζον τον Θύμιον τον λυριτσήν, τον Κόλαν, τον Χάμπον, την
Παρθέναν, την Τσόφην και ήντιναν άλλο θελτσ. Να μη ανασπάλλτς και τον Θόδωρον τη Παζάρνη
και τον Τότην τη Στριτσονος, ιλλαμ τον Θόδωρον τη Παζάρνη.
ΓΙΩΡΙΚΑΣ Πάω, θείο Στοφορε. (Φεύγει)
ΛΙΤΑ Ώσνα γουρεύνουν τα τραπέζα αδά να είσαι.
ΓΙΩΡΙΚΑΣ Καλά καλά.

(Οι γυναίκες αρχίζουν να ετοιμάζουν τα τραπέζια, ο Στοφόρος, η Παλάσα και η Παρέσα
αποχωρούν για λίγα λεπτά.)

ΛΙΤΑ (Στη Συμέλα) Συμέλα, πώς ελέπ'ς τα πράματα;
ΣΥΜΕΛΑ Πολλά έμορφα, τρανόν χαράν έχω. Χαλάλι σ' η μοζικια ντο έταξε σε ο Γιωρίκας.
ΛΙΤΑ Η μοζικια μαναχόν 'κ' έν'.
ΣΥΜΕΛΑ 'Κι κανείται σε η μοζικια;
ΛΙΤΑ Έν' και έναν αι(γ)ιδ'. Αι(γ)ιδ πα έταξε με ο Γιωρίκας.
ΣΥΜΕΛΑ Θελτσ και αι(γ)ιδ;
ΛΙΤΑ Θέλω, πώς να μη θέλω. Εγώ εξέρω ντο έσυρα ώσνα φέρω σο κιφάλ' από την δουλειαν.
ΣΥΜΕΛΑ Λέτσ' αν έν' χαλάλι σ' και το αι(γ)ιδ'. Πώς να μη ευτάμ' ατο, αφού η Λίτα εγάνωσεν τα πουλούλα
ΛΙΤΑ Εγάνωσεν ατα και πώς εγάνωσεν ατα.
ΣΥΜΕΛΑ (Στους θεατές) Ο σκύλον αν 'κ' υλάζ', μαλέζ' 'κι χορτάζ'.

(Επιστρέφουν ο Στοφόρος η Παλάσα και η Παρέσα.)

ΣΤΟΦΟΡΟΝ Παλάσα, γιάμ' ενέσπαλλαμ' κανάν να κουίζουμε;
ΠΑΛΑΣΑ Αν κρούει στον νούν εμουν, κουίζουμε κ' εκείνον.
ΣΥΜΕΛΑ Παλάσα, ντο λες για την χαράν, πότε να ευτάμ' ατο;
ΠΑΛΑΣΑ Όσον το 'ίνεται κι άλλο αγλήγορα.
ΣΥΜΕΛΑ Εγώ λέγω το μοθόπωρον να στεφανώνουμ' ατ'ς.
ΠΑΛΑΣΑ Εγώ πα απότε θα έλεγα σε.
ΠΑΡΕΣΑ (Ακούει τα όσα λέγονται και με τη στάση της δείχνει να τα επιδοκιμάζει)
ΘΥΜΙΟΝ (Μπαίνει με την κεμεντζέν του) Εσείς κρυφά ευτάτε τ' αϊκα τα δουλείας;
ΣΥΜΕΛΑ Τ' αϊκα τα δουλείας, Θύμιε, κρυφά 'ίντανε ώσνα τελείντανε.
ΣΤΟΦΟΡΟΝ Κάθικα, Θύμιε, και πώς ενέμεινα σε.

(Μπαίνουν και όλοι οι υπόλοιποι καλεσμένοι και δίνουν ευχές.)

ΣΥΜΕΛΑ Θύμιε, η χαρά θα 'ίνεται το μοθόπωρον. Θα λαλούμε όλεν το χωρίον. Θα ευτάμε έναν τρανόν χαράν, τιδέν 'κι θα λογαράζουμε. Θέλω εκείνο την ημέραν να μα(γ)εύς μας με τη λύρα σ'.

ΘΥΜΙΟΝ Θα ευτά(γ)ω όπως λες, θεία Συμέλα.

ΣΥΜΕΛΑ Πάρεσα, πουλί μ', γόμωσον τα ποτήρια.

ΠΑΡΕΣΑ (Γεμίζει τα ποτήρια. Τελευταίο το ποτήρι του Γιωρίκα)

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Σ' εμόν το ποτήρ' ολίγον βάλον, 'κι σύρ' ατο η ψη μ'.

ΛΙΤΑ Αραέτσ' θέλω σε, Γιωρίκα.

ΣΥΜΕΛΑ Θύμιε, έρθεν και τ' εσόν η σειρά. Αρ' σύρον την τοξαρέας.

ΘΥΜΙΟΝ Εέντον, θεία Συμέλα (Κουρδίζει την κεμεντζέ και στη συνέχεια παίζει και τραγουδάει.)

Βάλεν ρακίν, βάλεν κρασίν, βάλεν α στο ποτήρι,
φαρμάκ' αν έν' θα πίν' ατο για τ' έσον το χατίρι.

Που είπανε ας είπανε, που λένε ας πάν' λένε,
εγώ κι εσύ ας χαιρούμες κι οι τούσμαν ας πάν' κλαίνε.

Πολλά να λέγω 'κ' επορώ ολίγα 'κι κανείνταν
τα λόγια σ' ολοστρόγγυλα και σο σκιοινίν 'κι κείνταν.

(Στη συνέχεια λέγονται και άλλα τραγούδια, χορεύονται μερικοί χοροί και στο τέλος δίνονται οι ανάλογες ευχές και ο κόσμος αποχωρεί από τη σκηνή.)

ΣΥΜΕΛΛΑ (Στους θεατές) Εσείς αν θέλετε καθέστεν κι αν θέλετε δεβάτε σ' οσπίτα σουν. Στην χαράν, χωρίς άλλο, θα λαλούμε σας. (Φιλάει την Παλάσα και την Παρέσα και φεύγει)

ΣΤΟΦΟΡΟΝ Τεμάκι', Παλάσα, εγένταν αἴτια πράματα με τον Κώστη και την Κάλην;

ΠΑΛΑΣΑ Εγένταν, άφεντα, εγένταν.

(Η Παλάσα με την Παρέσα αποχωρούν.)

ΣΤΟΦΟΡΟΝ Ας πάω κ' εγώ ατώρα κι αποτενύ όλα καλά να πάνε (Φεύγει τελευταίος)

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ Γ

Σιηνικό

(Στο σπίτι της Συμέλας. Μετά τη στέψη, έρχονται οι νεόνυμφοι με τη συνοδεία οργάνων όπου ακολουθούν έθιμα, όπως το σπάσιμο πιάτου από τη νυφη, χοροί και χαρίσματα.

Η Παρέσα με την είσοδο της στο σπίτι, σπάζει με το πόδι της ένα πιάτο που βάζουν γι αυτό το σκοπό.

Οι οργανοπαίχτες παίζουν διάφορους σκοπούς και οι καλεσμένοι χορεύουν. Μετά από δύο, τρεις χορούς, αρχίζει το χάρισμα. Ένας ειδικός εκφωνητής, ο τελάλτς, εκφωνεί τα ονόματα αυτών που χαρίζουν κάτι και τι είναι το κάθε δώρο.

Ο λυράρης πάίζει και τραγουδάει.

Φέρ 'τε, φέρ 'τε φέρ' τε και τ' οπίσ' πα μ' έρται

εκατόν δακόσᾶ, χίλα πεντακόσᾶ.

ΤΕΛΑΛΤΣ

Η Μαρία τη Κουτάλ' χαρίζ' τον γαμπρόν έναν ζευγάρ' σαλένα ορτάρα για να μη ριγούνε τον χειμωγόν τα ποδάρα 'τ'. Το καλοκαίρ' επορεί και λάσκειται και οξυπόλ'τος.

Ο Γιάννες τ' Αμανάτ' χαρίζ' τον γαμπρόν έναν τρανόν πεσίρ' και την νύφεν ένα παρχάτσ', να κολλίζ' απέσ' το ζύγαλαν.

Τη χρόν' με τ' είναν καλέσσαν νύφεν για τον γιον ατ' τον Νάστον, τον παχλιβάνον τη χωρι' εμουν.

Ο Παύλον τοι Παιδίων, θείος τη γαμπρού, χαρίζ' έναν δίλαβον. Ο Στάθον τη Νινίας, χαρίζ' τον γαμπρόν έναν σάτσ', να ψέν' απάν η νύφε τα λαβάσᾶ.

Ο Ηλίας τη Μητάκ' χαρίζ' έναν εγδίν (σιορδοκόπαλον) να κοπανίζ' η νυφε το κιφάλ' τη πεθεράς.

Η Τασία τη Νταντάγιαννε, θεία τη γαμπρού, χαρίζ' έναν καρσάν' να ζουμών' απέσ' η νύφε τα ψωμιά.

Τη Τσίλιγγάρ' ο γαμπρόν, ο Χρήστον, ας σην Ελασσώναν, χαρίζ' τον γαμπρόν τρία χιλιάδας.

Και σα παιδία 'τ'.

Ο Νικόλας τη Πασελή, εξάδελφος τη γαμπρού, χαρίζ' τρία χιλιάδας.

Η Χατούνα, θεία τη γαμπρού, χαρίζ' έναν κουκούμ'. Η Κάλη τη Αλεξίνας, θεία τη γαμπρού, χαρίζ' έναν σαμοβάρ'.

Η Μελάνα τη Γοργορίνας, γειτονάσσα τη γαμπρού, χαρίζ' το γαμπρόν έναν καμίσ' και την νύφεν έναν ζευγάρ' ναλία και έναν ζευγάρ' πιάστρας, να μη κάεται όντες κατηβάζ' την τάνζαρην με το φαίν.

Έστειλεν και ο Αλαφούντογλης έναν κολογκιύθ' τρανόν άμον το κιφάλ'ν ατ'.

Πέει τ' ατον ας έν' καλά.

Η Θυμία τη Κετδέρ' χαρίζ' έναν κοσσούν με τα πουλία 'τ'ς.

Ο Μήτον τη Τσανδατάν, χαρίζ' τον γαμπρόν έναν μουχτεροπούλ'.

Τη Τσαφιτάν ο Γοργόρτς χαρίζ' τον γαμπρόν ένα τατζαρην δανταχλήν και τ' ολόγερα πορτδικλήν.

Άφεριμ' τον πασά μ' τον Γοργόρ'. Να ζει και να έχουμ' ατον.

Ο Στοφόρον, ο θείον τη νύφες, χαρίζ' έναν μοζιαν τον γαμπρόν και έναν μεταξωτόν φιστάν' την νύφεν.

Να ἐν' καλά.

Ἡ Λίτα, ἡ προξενήτρα, χαρίζ' τον γαμπρόν δύο τσίλουκια με τὴν ψὴν καὶ τὴν νύφην ἕναν μεταξωτόν φιστάν'.

Ὁ Κόντσας ὁ Γιωρίκας χαρίζ' ντο πράμαν ἐν' αβούτο;

(Το περιεργάζεται, ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνει τι εἶναι καὶ στο τέλος λέει) Ὁ Κόντσας ὁ Γιωρίκας εἶπα, χαρίζ' ἕναν θάμαν.

(Μετὰ χορεύονται διάφοροι χοροὶ καὶ τελευταία τα εφτά μονοστέφανα κ' ἀρατέσ' πα τελείται ἡ χαρά.)

ΤΕΛΟΣ